

Giới thiệu Có Một Người Luôn Ở Bên

Truyện Có Một Người Luôn Ở Bên của tác giả Lưu Thu Huyền là câu chuyện tình yêu hiện đại tâm lý nhẹ nhàng

Cô có một mối tình kéo dài năm năm nhưng không đi được đến hạnh phúc mà chia tay sau khiến cho cô cảm giác chán nản cuộc sống tự thu mình lại trong thế giới của mình.

Cô vốn là một kẻ nhút nhát, được người đó kéo ra khỏi vỏ bọc, nay người ấy đi rồi, cô lại càng lẩn sâu hơn trong bốn bức tường lạnh lẽo. Trong khoảnh khắc tưởng chừng như Thanh Thanh sẽ chẳng còn niềm hy vọng cuộc sống nào nữa, cô lại gặp được một người. Một người từ đó mãi mãi ở bên Thanh Thanh...

Bạn đang đọc truyện *Có Một Người Luôn Ở Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chúng Ta Chia Tay Thôi

Hôm nay đã gần hết tháng mười rồi mà cái lạnh vẫn còn mãi miết rong chơi, chưa chịu đến với thành phố này. Vẫn là một cơn gió nhẹ của mùa thu, một bầu trời nhàn nhạt và vài đám mây hững hờ trôi, tựa là lưu luyến, tựa là vẫn vương.

Một mùa thu, một nỗi buồn không tên, một nốt trầm nhẹ nhàng mà day dứt của một năm dài dang dở.

Thanh Thanh mở tung chiếc rèm cửa ra, để những tia nắng sớm yếu ớt rọi vào thấp sáng cả căn phòng. Lý Nhuận Dương, bạn trai cô nói thích những căn phòng như thế, một căn phòng đầy ắp ánh sáng và niềm tin.

Nghĩ đến người đó, Thanh Thanh lại cười đến ngáy ngốc trước cửa sổ.

Phải. Một đứa như cô đã có bạn trai, mà mùa đông sắp tới này đã là năm năm rồi...

Thanh Thanh vốn là một kẻ nhút nhát, cuộc sống chẳng khác nào con ốc sên, luôn thích chui vào vỏ bọc riêng của mình, ít nhất là cho đến khi Nhuận Dương xuất hiện. Anh là một người sôi nổi, giống như một cơn mưa lớn đổ xuống mặt hồ yên ả là cô vậy.

Nam châm khác chiều thì hút nhau, hai người khác nhau càng nhiều thì lại càng kháng khí. Suốt ba năm cấp ba, giờ lại là gần hai năm đại học rồi, hai người gần như rất ít khi phải cãi vã như các cặp đôi khác.

Thanh Thanh chỉnh trang lại bản thân một chút rồi bắt đầu rời khỏi căn hộ nhỏ của mình. Gia đình cô có thể nói là khá giả nên Thanh Thanh được bố mẹ lo chu toàn về mặt tiền nong. Bởi họ cũng rõ tính cách con gái mình, nếu để cô tự lập sớm, e là cô sẽ chết đói chứ không chịu đi ra khỏi nhà kiếm việc mất.

Họ cũng chỉ có một trai, một gái, nếu anh trai cô dễ nuôi thế nào thì cô lại khó nuôi thế ấy. Mới có mấy tuổi, cô đã gần như tách biệt với bạn bè, chẳng mấy khi trẻ tự kỷ là bao khiến đôi vợ chồng cô cũng lo lắng. Suốt bao nhiêu năm nâng niu bao bọc đứa con gái này, cuối cùng nó cũng chịu tiến triển một chút, mà những tiến triển ấy có là do hai người làm nên. Một là cậu hàng xóm thuở nhỏ của cô Trọng Thiên Vũ, một là Lý Nhuận Dương, người yêu cô hiện tại. Vì thế bố mẹ cô với bọn họ luôn là một lòng cảm kích.

Căn hộ nhỏ của cô khá gần trường đại học nên chỉ cần đi bộ là có thể đến khiến Thanh Thanh đỡ được phần nào thời gian.

Thế nhưng, Thanh Thanh lại đặc biệt thích đến trường sớm, khác với phần lớn sinh viên thời nay. Có lẽ lý do cũng là bởi cô thích không khí buổi sáng. Đặc biệt là thời tiết này, không nóng cũng chẳng quá lạnh, một lúc lại có vài cơn gió thổi qua khẽ quẩn quýt lấy mái tóc Thanh Thanh. Gió rất nhẹ, nhưng cũng đủ lay động đám lá vàng dưới đất bay lên xào xạc tựa như không bằng lòng với sự kết thúc của mình vậy. Mà cơn gió kia, phải chăng chính là muốn giúp nhưng không đủ sức lực?

Thanh Thanh thần thơ nghĩ ngợi linh tinh bước theo quán tính mà đến trường đại học. Ngôi trường cô đang theo học rất rộng lớn, có thể đánh giá là lớn nhất thành phố này khiến Thanh Thanh nhiều lần gặp chuyện không nên có đó là lạc đường. May mắn là giờ đã hai năm học, sự cố đó cũng phần nào đỡ đi nhiều.

Thanh Thanh đi vòng qua vườn trường, rào bước đi theo hướng đến khu giảng đường số năm. Xung quanh cũng có khá nhiều tốp bạn tụm năm tụm ba đi với nhau, nhưng cũng không mấy ai xem cô tồn tại.

Phải, họ đều cho rằng Thanh Thanh là một kẻ lập dị.

Mà Thanh Thanh lại chẳng mấy quan tâm đến chuyện đó, chỉ đeo tai nghe lên, vào giảng đường chọn một chỗ khuất ngồi xuống. Cuộc sống này với cô đã là quá quen thuộc rồi, một cuộc sống không bạn bè...

Bản nhạc du dương bên tai, Thanh Thanh lại nằm dài ra mặt bàn khẽ nhắm mắt lại cảm nhận, hay cũng rất có thể là buồn chán, là không muốn nhìn mấy sinh viên đang ngồi một góc nói chuyện ồn ào. Thực ra, Thanh Thanh cũng rất muốn, rất muốn được ngồi ở kia, được thử cảm nhận xem những câu chuyện đó có gì vui vẻ?

Tại sao bọn họ có thể cười thoải mái như vậy?

”Tĩnh“.

Điện thoại truyền đến một tin nhắn, cô mở mắt, thuận tay đưa lên xem xét. Một dòng chữ quen thuộc hiện lên trên màn hình mà Thanh Thanh không cần nhìn cũng biết đó là ai, liên lạc với cô, chỉ có hai đối tượng, thứ nhất là gia đình, sau đó là Nhuận Dương. Nếu là tin nhắn thì chắc chắn là Nhuận Dương rồi “Thanh Thanh, anh có chuyện muốn nói, tối nay em rảnh không?”

”Em rảnh. Vậy đến nhà em ăn cơm đi“. Bàn tay thanh thoát của Thanh Thanh gõ chữ trả lời lại Nhuận Dương.

Nhuận Dương sống ở ký túc xá, còn cô sống ở nhà riêng. Bọn họ đều là sinh viên nên có ăn uống thì cũng thường tự túc hơn là ra hàng. Hơn nữa, tay nghề của Thanh Thanh thì thực sự hơn rất nhiều so với mấy đầu bếp nghiệp dư kia.

Phải, cô biết nấu ăn, cũng là vì Nhuận Dương. Người ta nói muốn giữ được đàn ông thì hãy làm chủ cái dạ dày của anh ta, không phải hay sao?

Thế nhưng sau này, cô mới biết câu đó không hề đúng. Thanh Thanh nấu ngon như vậy, Nhuận Dương vẫn cứ bỏ đi đó thôi.

Kết thúc mấy tiết học ở trường thì cũng đến bốn giờ chiều, Thanh Thanh thu dọn đồ đạc rồi đi bộ ra siêu thị nhỏ cạnh trường mua ít đồ nấu cơm. Vì nó gần như dành cho sinh viên nên giá cả cũng không mấy đắt đỏ.

Mang một bọc đồ tung tăng đi về, Thanh Thanh vui vẻ bắt đầu vào bếp chuẩn bị bữa tối.

Được một lúc thì Nhuận Dương cũng đến, hôm nay trông anh có vẻ mệt mỏi so với thường ngày. Bỏ chiếc cặp trên vai ra, Nhuận Dương đặt nó gần nắp trên chiếc tủ nhỏ trước thềm rồi thay dép đi vào nhà.

Ngôi nhà này vẫn luôn như vậy, Thanh Thanh sắp xếp tỉ mỉ mọi thứ đến từng tiểu tiết khiến anh đôi lúc cho rằng, có phải đây là lý do cô luôn thích ở nhà làm việc hay không?

Nhuận Dương vô cùng thuần thục hướng thẳng phòng bếp mà đi. Đã hai năm cô sống ở đây. Số lần anh tới cũng không phải ít.

Mà Thanh Thanh thì vẫn còn chăm chú đảo thức ăn trong nồi nên không biết Nhuận Dương đã đứng dựa cửa lúc nào. Đuôi mày chau lại, ánh mắt anh phức tạp nhìn cô.

Có gì đó của không đành lòng, lại có gì đó của cự tuyệt.

Phải, anh và cô đã năm năm bên nhau rồi. Bọn họ đều nói hai người sẽ sớm chia tay, vậy mà đã lâu như vậy...

Cô dù yêu anh, thì cũng chỉ thay đổi chút ít, là chịu ra khỏi nhà, là chịu tiếp xúc với bên ngoài chứ vẫn không có thêm nhiều bạn. Mà nói thẳng ra, ngoài anh và cậu bạn đã bỏ đi từ nhỏ, cô không còn ai là bạn cả.

Nhuận Dương vẫn không hài lòng ở điểm này mà nhiều lần thúc giục cô, nhưng kết quả cũng không mấy khả quan. Tựa như việc kết bạn là không dành cho cô vậy. Còn bây giờ, nếu anh bỏ đi như thế này, cuộc sống của cô sẽ ra sao? Thanh Thanh, em có thể sống thiếu anh được hay không?

Cầu xin em, phải sống thật tốt..

Bạn đang đọc truyện *Có Một Người Luôn Ở Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chúng Ta Chia Tay Thôi (2)

Thanh Thanh cuối cùng cũng nấu nướng xong, tháo tạp dề quay ra bắt gặp ánh mắt phức tạp của Nhuận Dương lại cười rặng ngời: “Anh mau rửa tay, có thể ăn được rồi“.

Mà nụ cười này đến với Nhuận Dương thì tựa như một cú đâm mạnh vào trái tim anh, tổ giác mạnh mẽ những gì anh sắp làm. Một cô gái như thế, anh còn muốn thế nào? Một cô gái tốt như vậy, anh có phúc mà không biết hưởng sao? Anh thực sự nghĩ có người có thể hơn cô ấy sao?

Nhuận Dương tiến đến bồn rửa tay như lời Thanh Thanh rồi ra bàn ăn ngồi xuống. Mùi thức ăn thơm nức phả vào mũi anh. Vẫn chỉ là những món đơn giản, Thanh Thanh lại có thể khiến nó hấp dẫn như vậy. Mà cái dạ dày này của anh, cũng sớm vì tay nghề của cô chiều mà kén ăn hơn trước nhiều rồi.

”Anh có chuyện muốn nói với em” Cố gắng chịu đựng sự hấp dẫn kia, anh lên tiếng nói chứ không cầm đầu.

Thấy anh như vậy, Thanh Thanh lại lo lắng nói: “ Mau ăn đi. Để sau hãy nói. Vẫn là coi trọng cái dạ dày một chút. Tránh lại phát bệnh thì sao?”

Mà Nhuận Dương đối với những lời quan tâm này thì lại càng đầu tranh hơn. Cô luôn như vậy, luôn chu đáo quan tâm anh như thế. Vậy mà anh lại muốn bỏ cô đi? Liệu Nhuận Dương anh có bị trời phạt hay không đây?

Bữa cơm trôi đi rất chậm, Thanh Thanh luôn như vậy. Cô nói ăn nhanh hại dạ dày, vẫn thường nhắc anh ăn chậm giống cô.

Mà Thanh Thanh giống như bị chột dạ, mỗi lần ăn cơm đều thỉnh thoảng hướng anh nhìn. Anh vẫn điển trai như năm năm về trước, vẫn có thể làm động lòng nhiều cô gái như năm năm về trước. Ngoại trừ hôm nay lại có một ít râu đang mọc lún nhún dưới cằm. Anh lại không chăm sóc cho mình rồi. Thanh Thanh khẽ nhíu mi nhìn chúng rồi tự nhủ sau bữa ăn nhất định phải nhắc nhở Nhuận Dương...

Nhuận Dương ăn xong liền ra phòng khách gọt hoa quả như những lần trước anh từng làm. Có lẽ do đã quen tay, động tác anh cũng điêu luyện hơn rất nhiều rồi. Nhuận Dương lại thuận mắt nhìn về phòng bếp, dáng người nhỏ nhắn đang đứng bên bồn rửa bát. Anh lúc trước vẫn thường thích ôm cô từ đằng sau những lúc như vậy. Bóng hình ấy, anh cũng đã từng cho rằng, cô nhất định sẽ là vợ tương lai của mình...

Thế nhưng, tất cả đã thay đổi. Nhuận Dương giờ đây cũng không hiểu mình với Thanh Thanh rốt cuộc là thứ tình cảm gì.

Là yêu? Hay là thương hại? Từ yêu rồi chuyển sang thương hại. Hay vốn thương hại nên mới bắt đầu tình yêu?

Nếu là tình yêu, thì Nhuận Dương nhất định sẽ và vào mặt mình một cái vệt ăn nói hàm hồ. Nếu là tình yêu, anh sẽ trở thành thằng tồi nhất thế gian. Nhưng nếu như chỉ thương hại, tại sao có thể đẩy đưa những ngân ấy năm trời?

Nhớ lần đầu gặp gỡ, Thanh Thanh luôn bị các bạn tránh xa vì coi là một người lập dị. Còn Nhuận Dương lại là một kẻ hiếu thắng, một mực muốn lôi con ốc sên ra khỏi vỏ mà tận tình dây dưa Thanh Thanh. Thanh Thanh kia thì suốt từ nhỏ đến hiện tại, chưa từng thấy có ai ngoài gia đình lại chịu đựng mà tiếp cận cô lâu như thế thì vô cùng bất ngờ mà lòng lại có chút rung động. Dần dần cũng chịu buông lỏng cảnh giác.

Và chuyện tình của bọn họ vẫn tiếp tục cho đến bây giờ.

Nhuận Dương đến hiện tại vẫn cho rằng, Thanh Thanh nhất định sẽ là một người vợ tốt, nhưng đáng tiếc, anh sẽ không phải là người sánh vai cùng cô vào lễ đường được.

Thấy Nhuận Dương có vẻ ưu tư nhìn mình, Thanh Thanh cười nhẹ đến bên ghé hỏi “Anh làm sao thế?”

Cô vốn ít cười, cùng vì anh thường nói, Thanh Thanh cười rất đẹp nên giờ mới cười nhiều như vậy.

Nhuận Dương giật mình ý thức được về thực tại, bàn tay đang gọt táo giật giật làm dao lập tức cứa vào, tạo nên một dòng máu nhỏ chảy xuống.

Mà Thanh Thanh thấy vậy vô cùng sốt ruột, vội lấy hộp y tế, miệng rồi rít xin lỗi “Em xin lỗi, cũng tại em. Anh có đau lắm không?”

Nhuận Dương bất lực lắc đầu “Anh không sao”.

Tiếng nói đến miệng lại đành nén lại.

Nhưng rồi lại nghĩ đến việc Thanh Thanh cứ luôn như vậy khiến Nhuận Dương không khỏi bức. Tại sao, rất nhiều lần anh vẫn không nói nổi một câu nói. Nhìn cô vô hại như vậy, anh lại càng không dám tổn thương. Người anh trân trọng bấy lâu, nâng niu bấy lâu... Giờ chính anh lại phải tổn thương...

Nhuận Dương khẽ nhắm đôi mắt, dẫu cho có là tội lỗi, nhưng anh cũng không thể tiếp tục lừa dối cô hơn nữa. Tất cả là do anh.

”Thanh Thanh, chúng ta chia tay thôi.”

Anh vừa mở lời, động tác trên tay Thanh Thanh lập tức dừng lại, đôi mắt trong veo mở lớn nhìn anh như thể vừa nghe một chuyện vô cùng kinh dị vậy.

Anh nói gì? Anh muốn chia tay? Là người ta vẫn thường nói sao? Là hai người luôn quấn quýt quyết định tách nhau ra sao? Nhưng tại sao? Bọn họ vẫn rất tốt cơ mà? Cô đã làm sai điều gì sao?

Nhận ra ý của cô, Nhuận Dương rút tay lại, bối rối nói “Không phải. Em không sai, anh mới là người sai. Thanh Thanh, anh xin lỗi...”

Thanh Thanh thấy anh như vậy lại càng lo lắng hơn “Nhuận Dương, anh sai gì chứ? Là em. Chắc chắn vấn đề là ở em, em đã làm gì? Em có thể sửa sai mà, Nhuận Dương, đừng nói chia tay mà anh...”

Anh muốn bỏ cô?

Thanh Thanh trước giờ chưa từng tưởng tượng cuộc sống thiếu anh sẽ thế nào.

Mấy năm này, cô dựa dẫm quá nhiều vào anh rồi...

Vậy mà anh nói muốn bỏ đi khiến Thanh Thanh vô cùng hoảng hốt. Nhất định là do cô. Do cô không nghe lời anh nên mới như vậy.

”Nhuận Dương, anh nói gì đi mà. Em sẽ kết bạn. Em sẽ hoà đồng, em sẽ lại gần mọi người, em sẽ thay đổi... Anh đừng đi... Nhuận Dương“.

Thanh Thanh thoáng chốc đã lệ đầy mặt nhìn người trước mắt. Bàn tay nhỏ nhắn vẫn cố níu giữ anh.

Anh đừng đi...

Nhuận Dương không đành lòng nhìn cô như vậy, cảm giác tội lỗi dâng lên nhưng lý trí không cho phép anh lại gần cô. Như vậy cô sẽ lại càng yếu đuối. Nghĩ rồi, Nhuận Dương kéo tay Thanh Thanh ra mà đứng dậy định bỏ đi.

Thanh Thanh thoáng thấy anh như vậy vội vã lại gần, vòng tay ôm lấy tấm lưng rộng lớn níu kéo tuyệt vọng.

Phải. Cô chưa từng hoang mang như thế này. Trái tim như bị ai đó bóp đến nghẹt thở. Anh định bỏ đi sao?

Anh cũng giống như cậu bé hàng xóm trước đây của cô sao? Lại gần Thanh Thanh rồi bất ngờ cự tuyệt cô sao? Anh cũng không thể chịu đựng bên cô nữa sao?

Thanh Thanh đau đớn lắc đầu nguầy nguậy “Em sẽ thay đổi. Anh đừng bỏ em, em hứa đấy...”

Nhuận Dương nắm chặt tay thành nắm đấm. Mày thật vô dụng! Anh rửa bản thân rồi lại nhắm mắt bắt lặc.

Để cô ôm mình, Nhuận Dương có cảm giác như cá thể kỳ trôi qua vậy. Thanh Thanh, hãy để kẻ hèn mọn này trong vòng tay em lần cuối. Anh chỉ muốn nói, em sẽ mãi là tín ngưỡng lớn nhất cuộc đời anh...

Anh thực không xứng với tình cảm của em...

Nhuận Dương khẽ gỡ tay Thanh Thanh ra, động tác nhẹ nhàng như sợ làm cô đau vậy.

Bước chân anh càng nhanh hơn, tựa như muốn chạy trốn khỏi căn nhà này, cũng như chạy trốn quá khứ cùng cảm xúc hỗn độn hiện tại...

Chẳng phải anh đã định sẵn chuyện này sao? Chẳng phải đây là điều anh luôn phải làm hay sao?

Mà Thanh Thanh cứ ngồi im chỗ cũ nước mắt giàn dụa tuyệt vọng nhìn bóng lưng đang xa dần trước mắt.

Anh cứ thế mà đi sao?

Nhuận Dương... Anh thực sự nỡ bỏ em sao?

Bạn đang đọc truyện *Có Một Người Luôn Ở Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đã Lâu Không Gặp, Thanh Thanh

Sau bữa tối ấy, Thanh Thanh nhốt mình trong nhà, không dám bước nửa bước ra khỏi cửa. Đến chuyện ăn uống cũng vô cùng khó khăn.

Cô vẫn không tin được. Nhưng lại chẳng dám đi tìm anh.

Phải, Thanh Thanh đúng là một kẻ vô dụng.

Cả căn nhà này, không có chỗ nào là Thanh Dương không dọn dẹp, cô nhún mình trong những công việc ngu ngốc nhất để rồi lừa mình rằng Nhuận Dương sẽ sớm quay lại.

Anh ấy sẽ sớm quay lại...

Tất cả chỉ là trò đùa...

Hôm nay, một ngày dài trong nhà lại trôi qua, Nhuận Dương vẫn không quay lại bên Thanh Thanh.

Cũng giống như trong quá khứ, đứa trẻ kia còn không nói một lời liên lạc mất. Bố mẹ Thanh Thanh nói họ đã chuyển đi rồi, rất nhanh. Còn Thanh Thanh khi đó vừa buồn vừa tức, lại càng không thích kết bạn hơn. Cô cứ ngỡ Nhuận Dương sẽ khác, kết quả chẳng phải anh cũng đi rồi hay sao?

Có phải hay không, cô không thể có một người bên cạnh? Có phải hay không, số phận định đoạt cô phải là một kẻ cô đơn đến suốt cuộc đời?

Thanh Thanh nhìn về phía cửa sổ, chiếc rèm ấy mấy ngày nay chưa được mở ra. Cả căn nhà bị cô biến thành một nhà tù cho chính mình. Mà Thanh Thanh cư nhiên lại muốn ở trong tù thật lâu.

Cô sợ phải rời khỏi đây. Cô sợ nhìn thấy ánh sáng. Có người lại, cô lại không kìm được mà nức nở, anh nói rèm cửa phải mở. Giờ cô đóng rèm suốt, anh có biết không? Tại sao không đến mở rèm? Tại sao không còn quan tâm Thanh Thanh nữa?

Anh đã nói sẽ làm bạn với Thanh Thanh. Anh đã nói sẽ quan tâm Thanh Thanh. Anh đã nói anh thích Thanh Thanh. Anh đã nói sẽ ở bên Thanh Thanh thật lâu.

Nhưng giờ anh ở đâu rồi?

Thanh Thanh luôn cố gắng, luôn cố gắng để trở thành một người vợ lý tưởng, để có thể bên anh mãi mãi...

Đã rất nhiều lần, Thanh Thanh ảo tưởng cuộc sống sau này của bọn họ...

Anh sẽ có một công việc văn phòng như anh mong muốn.

Thanh Thanh cũng có thể trở thành nhà sinh học như cô muốn.

Cuộc sống bình dị như bao người khác.

Cùng ra khỏi nhà lúc tám giờ.

Đều làm việc tám tiếng mỗi ngày.

Chiều chiều, Thanh Thanh sẽ lại đi chợ nấu những món anh thích.

Đúng rồi, còn phải mua thêm sách nấu ăn, người ta nói phụ nữ trong bếp phải sáng tạo để giữ được dạ dày người đàn ông...

Lúc mới cưới có thể sống ở căn nhà nhỏ này, tuy có hơi bất tiện một chút.

Khi hai vợ chồng khá giả, sẽ có thể mua nhà lớn hơn.

Mỗi tối sẽ mặc đồ ngủ đôi đi ngủ.

Phải rồi, Thanh Thanh rất thích được mặc đồ đôi, trông các cặp tình nhân mặc thật đẹp. Nếu thành vợ anh rồi, chắc sẽ không ngại ngần mà yêu cầu anh mặc nhỉ?

Công việc văn phòng có thể vất vả, trực đêm tăng ca có thể làm da anh xấu đi. Không sao, cô có thể làm mặt nạ giúp anh, cùng nhau đắp và kể cho nhau một ngày dài như thế nào.

Sáng dậy sẽ có thể ôm anh trong vòng tay, có thể dụi đầu vào lồng ngực lớn của anh, cảm nhận hơi thở của anh...

Cô không muốn vừa lấy chồng đã lo chuyện con cái, bọn họ có thể dành một hai năm cho thể giới riêng mình sau đó sinh em bé sau.

Nghe nói sinh em bé sẽ rất đau, nhưng có anh thì chắc Thanh Thanh sẽ trải qua được thôi.

Sẽ có một đứa trẻ i a quấn quanh cô.

Sẽ rất bận rộn đây.

Sẽ phải chăm lo và dành tiền cho tương lai của đứa nhỏ.

Một nhà ba người sẽ nắm tay cùng đi dạo.

Hưởng một cuộc sống hạnh phúc mãi mãi...

Thanh Thanh đã luôn cho rằng đó sẽ là tương lai của mình...

Một tương lai bên Nhuận Dương.

Cô lại nhấc điện thoại, ngắm nghía dãy số quen thuộc mà cô đã đọc đi đọc lại cả vạn lần.

Nhớ ngày đó, Nhuận Dương rất vui vẻ mang chiếc điện thoại này tặng cô làm quà sinh nhật. Anh đã phải làm thêm rất nhiều để mua nó. Nên Thanh Thanh chưa bao giờ dám để nó cách xa mình. Sợ sẽ làm mất công sức của Nhuận Dương...

Anh nói phải nhớ số của anh. Anh sợ Thanh Thanh có thể sẽ bị lạc. Sợ Thanh Thanh không liên lạc được với anh.

Thanh Thanh vô cùng nhu thuận dụi dụi vào người anh gạt đầu.

Cô tựa như con mèo nhỏ, mãi mãi quấn quýt bên một người.

Mà người đó, luôn vuốt ve khen cô đáng yêu, lại bỏ cô đi mất...

Thanh Thanh lại thuần thực lướt màn hình điện thoại. Đọc lại từng tin nhắn của anh. Tất cả vẫn còn tình cảm như vậy...

Từng hình ảnh của hai bọn họ, vẫn còn hạnh phúc như vậy...

Rốt cuộc cô đã sai ở đâu?

Tại sao anh không chịu tha thứ cho cô?

Lặng nghe những tiếng tút dài khi gọi cho anh, Thanh Thanh lại rơi nước mắt lần nữa...

Anh tại sao nói chia tay là chia tay như vậy? Không còn anh, cô nên làm gì đây...

Cô là một kẻ đứng gần sát bờ vực cô đơn được anh đưa tay kéo lại...

Vậy mà anh lại nhẫn tâm buông tay nhìn cô thêm một lần rơi xuống vực thẳm..

Cô có hận Nhuận Dương hay không? Nếu anh thực sự không quay lại, cô sẽ hận anh chứ?

Thanh Thanh không hiểu vì sao trong tiềm thức luôn cho rằng mình là kẻ sai, vì thế nhất nhất chỉ cho rằng anh chán ghét cô vì điểm này...

”Tĩnh tĩnh”

Chuông cửa vang lên cắt đứt mạch suy nghĩ của Thanh Thanh. Mà Thanh Thanh khi nghe thấy có người đến không thềm nghĩ ngợi gì lập tức cho rằng anh đã trở về, hận không thể nhảy cẫng lên mà chạy ra ngoài.

Anh thực sự về rồi!

Nhuận Dương thực sự về bên cô rồi!

Cô biết anh sẽ về mà!

Mãi cho đến khi chạm tới khung cửa lạnh ngắt, cô mới giật mình nhận ra. Nếu là anh, tại sao phải bấm chuông?

Nếu là anh, sẽ vô cùng quen thuộc mà mở cửa...

Thanh Thanh thấp thòm đưa tay mở cửa.

Liệu có phải Nhuận Dương muốn cô bất ngờ?

Làm ơn, hãy để đó là Nhuận Dương. Thanh Thanh khề nguyện cầu trong tuyệt vọng.

Run run mở cánh cổng ra, một người đàn ông lạ mặt xuất hiện trước mặt cô khiến Thanh Thanh không khỏi thất vọng.

Mấy hôm nay, cô hết ngời một góc nghĩ vẫn vương lại khúc, khóc đến nỗi giờ mắt chớp chớp còn thấy khó khăn. Nhất định vô cùng xấu xí.

Mà người kia thấy tình trạng của cô liền nhíu mày kiểm lại, vẻ mặt không đành lòng.

”Thanh Thanh, đã lâu không gặp.”

Bạn đang đọc truyện *Có Một Người Luôn Ở Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tại Sao Lại Xuất Hiện?

Đối với người đàn ông lạ mặt tự nhiên gọi tên Thanh Thanh liền hoảng sợ, bàn tay nắm cửa đột ngột kéo vào định đóng cửa.

Mà người kia cũng rất nhanh biết được ý của cô, bàn tay to lớn chặn lại. Khung cửa sắt đập vào tay anh ta làm một dòng máu đỏ chảy ra.

Anh ta cười ai oán nhìn Thanh Thanh: “Này, hơn mười năm mới gặp lại, cậu đã định giết tôi rồi hay sao?”

Giọng nói khàn khàn của anh ta vang lên, Thanh Thanh lại có chút khó hiểu. Não bắt đầu từ từ hoạt động.

Hơn mười năm.

Hơn mười năm trước, cô chỉ là một đứa trẻ chín, mười tuổi, mà khi đó cô cũng chỉ có một người bạn duy nhất, Trọng Thiên Vũ.

Thanh Thanh trợn mắt nhìn người đàn ông này khó tin. Trong ký ức của cô, Thiên Vũ chỉ là một đứa trẻ, một đứa trẻ duy nhất chịu chơi với cô...

Thấy cô như vậy, anh ta liền đưa tay búng trán cô một cái “Cậu mà còn khóc nữa, tôi sẽ búng chết cậu”.

Cậu mà còn khóc nữa, tôi sẽ búng chết cậu...

Thiên Vũ thường nói vậy mỗi khi cô khóc nhè vì bị các bạn bắt nạt. Trong khi cậu ta cũng suốt ngày bắt nạt Thanh Thanh.

Khi cô phản kháng, cậu ta sẽ liền quàng vai kẹp cổ Thanh Thanh mà nói “Chỉ có tôi mới được bắt nạt cậu, đồ ngốc!”

Thiên Vũ là một đứa trẻ khá nghịch ngợm, ít nhất trong mắt cô là như vậy. Cậu ta cũng có rất nhiều bạn gái vây quanh, mà bọn họ lúc nào cũng hướng đến Thanh Thanh vẻ mặt như sát thủ. Cô cũng không hiểu vì sao, Thiên Vũ thích bắt nạt mình. Nhưng dù sao, như vậy cô cũng có một người bạn.

Năm ấy, cậu ta đột ngột biến mất khiến mọi thứ trở nên sụp đổ trong mắt Thanh Thanh.

Không còn ai bắt nạt cô nữa.

Cô lại trở thành một kẻ lập dị bị bạn bè chỉ trích. Mà cuộc sống của Thanh Thanh lại âm ảm đi vài phần.

Nhưng có một điều kỳ lạ, bố mẹ cô lại không hề trách Thiên Vũ mà chỉ muợn phiền nhìn con gái mình lại quay về vị trí ban đầu. Bọn họ làm mọi cách, vẫn là bất lực...

“Cậu không định mời tôi vào nhà sao?” Giọng nói khàn khàn lại vang lên cắt đứt mạch suy nghĩ của Thanh Thanh.

Mà cô nghe được câu này thì lập tức giật mình buông tay.

“Vậy cậu vào đi.” Thanh Thanh trả lời nhưng đột ngột phát hiện ra, giọng mình lạc đi nhiều, thậm chí giống tiếng thều thào hơn là tiếng nói.

Thiên Vũ lại càng đen mặt lại. Cậu ta tại sao phải khổ sở như thế này vì một người đàn ông? Thanh Thanh vốn chỉ nên bị mình mình bắt nạt mới đúng.

Vừa vào nhà, Thanh Thanh đã tìm hộp y tế giúp Thiên Vũ xử lý vết thương, mà cậu ta thì không mấy đành lòng.

“Mấy vết thương nhỏ này, cần gì phải quan trọng.” Thiên Vũ cọt nhả nghịch mái tóc dài của Thanh Thanh “Cậu không cắt tóc nữa nhì.”

Hỏi bé Thanh Thanh để tóc ngắn...

Cô ấy rất thích cắt tóc mình...

“Rất quan trọng đấy!” Thanh Thanh nhú mày đáp lại, cũng không có ý định trả lời về sau của Thiên Vũ.

Anh ấy từng nói, tóc của Thanh Thanh dài ra sẽ rất đẹp...

Từ đó, Thanh Thanh không cắt tóc nữa...

Thấy Thanh Thanh có vẻ không tập trung, Thiên Vũ lại bắt chuyện “Cậu không giận tôi sao?”

Thanh Thanh khựng tay lại một lát rồi lại tiếp tục dưới ánh mắt thấp thỏm của Thiên Vũ “Có, rất giận! Tại sao năm ấy cậu bỏ đi mà không nói?”

Mà Thiên Vũ nghe được mấy lời thều thào ấy lại càng khó chịu hơn. Tại sao phải tự hành hạ mình như thế?

“Này, cậu đừng nói nữa, để mấy ngày rồi hãy nói! Lại còn mất mũi gì kia, đừng có khóc nữa đi! Xấu chết đi được!”

Thanh Thanh nghe cậu ta bực bội nói, đột nhiên nhấc khoé môi mỉm cười, Thiên Vũ vẫn như trước, vẫn muốn bắt nạt cô.

Xử lý vết thương xong, Thanh Thanh bèn hỏi “Cậu đã ăn gì chưa? Có muốn ăn không?”

Nghĩ ra, cô đã mấy ngày nay chưa có một bữa từ tẻ rồi.

”Được! Vậy đi mua đồ.”

Hai người cùng nhau rời khỏi nhà để đến siêu thị gần đó. Thanh Thanh phát hiện ra, đây cũng là lần đầu tiên kể từ hôm ấy cô ra khỏi nhà.

Sau này, Thanh Thanh cũng cảm thấy mình rất kỳ lạ, sự xuất hiện của Thiên Vũ bất ngờ như vậy, tại sao cô không hỏi lý do cậu ta biết chỗ của cô? Cũng đã nhiều năm như vậy...

Là một thứ tình cảm đặc biệt sao? Nó khiến cô hoàn toàn tin tưởng..

Buổi tối, xe cô đi lại ít hơn, không khí cũng trong hơn một chút, lại có vài làn gió nhẹ thổi qua làm tóc Thanh Thanh khẽ bay bay. Tất cả trở nên thật yên bình. Thì ra, chỉ cần bước chân ra khỏi nhà, lòng lại bất ngờ thanh thản hơn nhiều.

Thiên Vũ thấy cô như vậy cũng không nói gì, chỉ bước thật chậm, để cùng cô đi, cùng cô cảm nhận...

Thanh Thanh lấy một chiếc giỏ tìm qua một vài món quen thuộc.

Bữa tối nên ăn đơn giản thôi.

Mà Thiên Vũ lại có vẻ rất hứng thú với mấy thứ đồ xung quanh, hết đặt lên rồi lại đặt xuống. Thực giống một đứa trẻ!

Thanh Thanh mỉm cười lấy bắp cải rồi lại đột ngột thấy mừng toi. Cô liền lấy hai cái đưa ra trước mặt Thiên Vũ hỏi xem cậu ta muốn ăn gì.

Cậu ta thì liền chẳng cần suy nghĩ mà trả lời mừng toi. Thanh Thanh thấy vậy đột nhiên nhớ ra, trong quá khứ, mẹ Thiên Vũ cũng từng hay nấu món này cho hai đứa ăn. Vậy mà cô lại có thể quên mất.

Siêu thị tối dù vắng cũng có mấy người qua lại.

Họ đột nhiên dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Thanh Thanh khiến cô không khỏi tò mò. Hai người đi với nhau thì có gì đặc biệt?

Mà Thiên Vũ thì có vẻ không biết ánh mắt này của cô, vẫn chăm chú với mấy thứ đồ trên giá. Tựa như cậu ta thực sự muốn vác tất cả đồ đạc về nhà vậy.

Thanh Thanh cũng không để ý mấy người kia nữa. Chosen đồ xong quay sang vẫn thấy Thiên Vũ táy máy mấy vào nôi thì bất lực kéo cậu ta ra trả tiền rồi đi về.

Cô cứ ngỡ nhiều năm rồi, Thiên Vũ cũng nên trưởng thành chút. Ai ngờ vẫn chẳng khác nào một đứa trẻ con.

Về nhà, Thanh Thanh rất mau bắt tay vào nấu nướng rồi mấy món nhẹ cũng mau chóng được bày lên.

”Thiên Vũ! Vào ăn thôi” Thanh Thanh cời tạp dề gọi với ra phòng khách.

Lại không thấy cậu ta trả lời cô bèn đi ra liền thấy Thiên Vũ vẫn đang say đắm nhìn hộp gỗ trên bàn khách.

Bỏ cậu ta lúc trước là thợ mộc nổi tiếng. Cậu ta hẳn cũng rất thích mấy thứ này...

Thanh Thanh mỉm cười rồi đến bên cậu ta khẽ chạm vào vai nhắc nhở “Vào ăn thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Có Một Người Luôn Ở Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Tinh Thần

Nói ăn nhưng Thiên Vũ không hề động đũa chút nào, cũng lăm chỉ gấp vài miếng rau rồi nhìn Thanh Thanh. Mà Thanh Thanh thấy vậy vô cùng tò mò. Nếu là Nhuận Dương nhất định sẽ ăn rất khỏe. Thậm chí còn đòi cô nấu thêm nữa kia! Chẳng lẽ tay nghề của cô chỉ hợp với miệng Nhuận Dương?

”Cậu không ăn sao?” Cô cuối cùng cũng không chịu nổi tò mò mà lên tiếng hỏi.

”Ngốc! Tôi ăn rồi! Chỉ muốn cho cậu một bữa từ tế thôi.” Thiên Vũ chống cằm nhìn Thanh Thanh cợt nhả nói.

Thanh Thanh thấy vậy cũng không nói tiếp, chỉ lặng lẽ gấp thức ăn của mình. Cậu ta vẫn luôn bắt nạt cô. Nhưng cậu ta cũng luôn quan tâm cô. Là người duy nhất sau bố mẹ quan tâm cô như vậy. Ít nhất đó là chuyện của hơn mười năm trước.

Bữa cơm trôi qua, cậu ta liền nhắc nhở Thanh Thanh ngồi nghỉ rồi đi ngủ sớm, lại kêu cô mai nhất định phải đi học. Còn nói mai sẽ đến lời cô đi. Còn đòi cô ngoắc tay đóng dấu. Thực không khác trước kia là mấy. Thanh Thanh thấy Thiên Vũ như vậy cũng mỉm cười, gật đầu đồng thuận.

Cuối cùng, anh vẫn không trở lại. Cuối cùng, cô cũng phải học cách sống không có Nhuận Dương...

Sẽ ổn cả thôi! Sẽ ổn cả thôi!

.

Hôm sau là một ngày nắng đẹp. Thanh Thanh khẽ chạm tay vào rèm cửa, nhưng cuối cùng lại không có mở ra. Ánh mắt cứ dán sát lên phía đầu chốt của rèm mà mộng lung suy nghĩ. Lần đầu tiên, là Nhuận Dương giúp cô làm cái rèm này, vì sợ cô bị nóng vì nắng hắt vào.

Nhưng cuộc sống thì phải cháy cùng ánh nắng, cháy cùng nhiệt huyết, có phải hay không? Cô từng nghe mọi người nói như vậy.

”Tĩnh tĩnh.”

Chuông cửa vang lên rồi Thiên Vũ chẳng cần cô mở lập tức đi vào. Thấy rèm cửa khép kín cậu ta liền nhũu mày khó chịu: “Cậu định biến nhà mình thành nhà tù sao? Mở rèm ra hộ cái. Ngọt ngọt chết đi được.”

Thanh Thanh thấy bộ đồ quần bò áo phông của Thiên Vũ giống hệt hôm qua liền thắc mắc: “Cậu không tắm sao?”

Mà Thiên Vũ nghe thấy liền trừng mắt lên đe dọa: “Tôi mua đồ theo lối, mặc dần. Cậu còn gì muốn hỏi nữa?”

”Thực không có nốt thâm nữa” Thanh Thanh liền cười phớt lờ về trẻ con của Thiên Vũ.

Cô đột ngột phát hiện, từ khi Thiên Vũ đến, cô cũng cười rất nhiều...

Hôm nay Thanh Thanh bắt đầu phải viết báo cáo sinh học. Cô lại ra vườn trường mò mẫm. Cây hoa Thanh Thanh trồng, không biết đến giai đoạn nào rồi.

Thấy vẻ miệt mài của Thanh Thanh, Thiên Vũ cười toe tiến lại gần: “Cái này là gì thế?”

Bước đầu thành công, Thanh Thanh đã quay lại nhịp sống rồi!

Thanh Thanh vẫn chăm chú nhìn nụ còn chưa thấy rõ màu sắc mà trả lời: “Cây hoa lan. Tôi phải làm thí nghiệm biến đổi nó”

”Biến đổi thế nào?”

”Cho nó ra hoa màu khác”

”Ồ. Hay thật!”

”Nó chỉ là thí nghiệm thôi, vẫn chưa thấy kết quả” Thanh Thanh cuối cùng cũng rời mắt khỏi mấy cây hoa mà quay sang trả lời Thiên Vũ. Ít nhất hy vọng mấy cây này có một cây thành công!

Hai người bọn họ nói cười trong trường một lúc. Bọn bè cô lại dành cho Thanh Thanh một ánh mắt khó hiểu khiến cô có chút bức. Việc cô có bạn khó chấp nhận vậy sao? Mà thấy Thiên Vũ có vẻ rảnh rỗi theo cô suốt ngày khiến Thanh Thanh không khỏi kỳ lạ.

”Cậu không bận rộn gì sao?”

”Tôi đang trong kỳ nghỉ.”

”Kỳ nghỉ?” Giờ mới tháng mười, cũng không lạnh, là kỳ nghỉ gì chứ.

”Tôi học tốt mà.” Thấy Thanh Thanh nghi ngờ, Thiên Vũ lại bổ sung.

Phải rồi, cậu ta lực học rất tốt, ngày từ nhỏ đã rất tốt. Thanh Thanh cũng không băn khoăn nữa mà hướng ra cổng trường bước đi. Hôm nay trời rất đẹp. Không biết mấy hôm trước trời thế nào...

Khi cô đang định đi về nhà thì Thiên Vũ lại hồn nhiên cản cô lại: “Cậu lại định về nhà sao?”

Thanh Thanh khó hiểu nhìn cậu ta: “Không thì đi đâu bây giờ.”

Trước đây cũng vậy, ngoài việc ở nhà, đến trường, thỉnh thoảng đi ra ngoài cùng Nhuận Dương, Thanh Thanh gần như không có đi đâu khác. Mà giờ Nhuận Dương không còn bên cô nữa, nên ngoài ngôi nhà nhỏ kia, Thanh Thanh cũng chẳng biết mình nên đi đâu.

Nghĩ đến Nhuận Dương, gương mặt Thanh Thanh lại thoáng buồn. Cuối cùng, cô vẫn không hiểu tại sao bọn họ lại thành ra thế này.

Nhận ra sự thay đổi trong nét mặt Thanh Thanh, Thiên Vũ lại có chút không vui, ần ần vai cô: “Thanh Thanh, tôi muốn đi chơi.”

Thanh Thanh nghe được câu này liền bất ngờ quay sang nhìn Thiên Vũ. Đầu cô lại quay chậm những ký ức trước kia, cậu ta vẫn luôn như vậy. Vẫn luôn thích rủ cô ra ngoài chơi.

Có lần hai bọn họ đi chơi đu quay ở trường mãi muộn không về khiến bố mẹ lo lắng vô cùng. Thiên Vũ vô cùng tinh nghịch nói: “Sợ gì chứ! Cứ chơi đi.”

Mà ngày hôm đó, Thanh Thanh liền nghe tiếng kêu ai oán của cậu ta ở nhà bên, có vẻ như Thiên Vũ lại bị mẹ đánh đòn rồi!

Đã nhiều năm như vậy, bọn họ đều đã lớn tuổi, Thiên Vũ vẫn còn giữ nguyên tính trẻ con trước đây...

Thanh Thanh bị Thiên Vũ làm phiền, cuối cùng cũng chịu hứa tối sẽ đưa cậu ta đến khu vui chơi. Dù sao mấy chỗ như vậy buổi sáng cũng không có gì hay ho.

Mặc dù vẫn có chút không đành lòng nhưng Thiên Vũ vẫn đành theo Thanh Thanh về nhà chuẩn bị ăn trực bữa trưa.

Còn với Thanh Thanh, có thêm một người ăn cùng cũng không phải là xấu nên cô cũng không có ý định đuổi khách. Chỉ là vừa về đến nhà, Thanh Thanh lại lao vào công việc dọn dẹp khiến Thiên Vũ không khỏi chán nản.

Thanh Thanh tại sao lại thích mấy việc này như thế? Nhìn xem, trong nhà cô ấy có còn hạt bụi nào đâu chứ!

Giá sách xếp ngăn nắp gọn gàng, thậm chí cô còn để riêng các quyển màu sắc khác nhau nữa. Mọi thứ trong ngôi nhà này đều đạt đến sự hoàn hảo nhất của nó. Thực sự không hiểu một ngày Thanh Thanh dùng bao nhiêu thời gian cho mấy công việc nhặt nhều này?

Tự làm cho mình bận rộn sao?

Bạn đang đọc truyện *Có Một Người Luôn Ở Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Tương Lai Của Cậu Phải Thật Đẹp

Khu vui chơi tối nay vẫn náo nhiệt như bình thường và tất nhiên cũng hấp dẫn hơn nhiều so với hai năm về trước.

Khi ấy, cô cùng Nhuận Dương đã tay trong tay đến đây, đã rất vui vẻ. Bây giờ, cô lại dắt Thiên Vũ đến đây, cũng đơn giản vì kẻ bên cạnh lẻo nhều mãi. Bản thân Thanh Thanh cũng phải thừa nhận đối với Trọng Thiên Vũ của hiện tại, cô vô cùng nuông chiều, coi cậu ta như một đứa trẻ lên mười mà đối xử thật tốt. Tựa như cậu là niềm hy vọng cuối cùng của Thanh Thanh vậy. Mà có lẽ cũng đúng, Thanh Thanh chỉ còn người bạn này!

Thiên Vũ có vẻ hứng thú với mấy trò chơi điện tử ở đây, liên tục đòi cô cho chơi hết trò này đến trò khác. Còn Thanh Thanh thấy cậu ta như vậy lại bật cười, cảm giác như trở về nhiều năm về trước, bọn họ cũng từng cùng nhau chơi thật vui vẻ.

Gió đêm nhẹ thổi, không khí nơi đây thật sôi nổi khiến con người ta quên cả giờ giấc. Quả thực là không lúc nào không như một lễ hội!

Thanh Thanh nhìn Thiên Vũ đang cười toe toét với mấy đồ chơi, lòng lại thanh thản hẳn đi. Đó là cảm giác gì nhỉ? Có lẽ là cảm giác giống như có một cậu em to xác ư?

Thiên Vũ chơi điện tử trộm liếc cô bạn của mình, Thanh Thanh cuối cùng cũng vui vẻ rồi, ít nhất đôi mắt kia không còn sưng vù vì một người đàn ông nữa. Ít nhất, việc anh làm cũng thật có ích. Đúng thế, Thanh Thanh phải cười như vậy, phải kết thật nhiều bạn, phải sống một cuộc sống thật tốt...

Thanh Thanh, tương lai của cậu, nhất định phải thật đẹp...

“Thanh Thanh, cậu có nghĩ đến chuyện kết bạn không?” Thiên Vũ đột nhiên buông tay khỏi mấy đồ chơi quay sang hỏi Thanh Thanh.

Kết bạn? Sao cậu ta lại nói đến vấn đề này? Chẳng phải đang rất vui hay sao?

“Giờ cơ? Cậu định đi sao?” Thanh Thanh thấp thòm nhìn Thiên Vũ. Tại sao lại muốn cô kết bạn? Để cậu ta rời đi sao?

“Không có. Chỉ là cậu nên có nhiều bạn. Cuộc sống phải có bạn bè thì mới tốt được. Ngoài tôi ra, cậu có thể có thêm nhiều bạn nữa mà” Thiên Vũ thấy cô lo lắng lại xua tay đi nói.

“...hình như bọn họ không thích tôi.”

Lúc trước mới nhập học, cô cũng quen với một vài người bạn, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn cho rằng cô là kẻ lập dị nên không thân muốn thân thiết. Chính cô cũng không hiểu vấn đề là ở cô hay ở bọn họ nữa?

Cảm thấy lời nói suông kia có vẻ không khuyên được Thanh Thanh, Thiên Vũ lại giở ra trò cũ mà khi còn nhỏ cậu ta vẫn thường làm: “Cậu phải lại gần

các bạn mới được chứ! Thanh Thanh, hứa với tôi là sẽ kết bạn đi”

“...”

”Nếu không tôi sẽ không chơi với cậu nữa”

”Không. Minh sẽ kết bạn” Nghe cậu ta nói vậy, Thanh Thanh lại hoảng hốt vội nói.

Dù gì thì cô cũng không muốn Thiên Vũ bỏ mặc mình. Nếu là như vậy, cuộc sống của cô biết ra sao? Không thể được!

Thiên Vũ thấy cô như vậy liền hài lòng xoa đầu Thanh Thanh, kéo sát khoảng cách hai người lại thật tự nhiên mà thăm thẳm: “Cậu ngốc lắm! Kết bạn là việc dễ nhất trên thế gian này!”

Tim Thanh Thanh khẽ rộn ràng lên. Một phần do tiếp xúc gần với người khác giới, một phần do sự thấp thỏm của cô về chuyện bạn bè. Kết bạn? Vậy là cô sẽ có thể có thêm bạn? Thanh Thanh trộm nghĩ, có phải khi đó sẽ thật hạnh phúc hay không?

Thực ra, cô cũng khá bất ngờ vì bản thân lại vô cùng tiếp thu ý của Thiên Vũ. Nhuận Dương cũng đã từng làm điều đó nhưng cuối cùng cũng vẫn thất bại...

Ngày hôm sau, Thanh Thanh đến trường xem cây hoa lan của mình đến giai đoạn nào mà lòng không khỏi nóng vội. Lại ghé sang bên kia, đột ngột thấy cây hoa hồng của Vĩnh Mai Chi bị gãy thân thì thành ra hốt hoảng. Cô đi tới xem xét một chút rồi lấy chiếc khăn nhỏ cùng miếng gỗ cố định lại phần gãy thân cây lại. Trông vết gãy có vẻ mới, mong là cách này sẽ có tác dụng. Cây hoa này chắc là vật thí nghiệm của Vĩnh Mai Chi, trông nó có vẻ nhỏ nhưng đã rất nhanh nhìn ra màu sắc tím tím đẹp mắt. Thanh Thanh lại không kiềm được mà khẽ chạm vào nụ hoa, cảm giác thật tốt.

Vĩnh Mai Chi là một trong số những người trước kia từng quen biết với cô hồi mới nhập học. Nhưng cuối cùng, cô ấy vẫn là không thân thiết được với Thanh Thanh. Dù vậy, Thanh Thanh vẫn ghi nhớ cô ấy.

Thấy thân cây hoa hồng đã được cố định, Thanh Thanh liền xách túi rời đi, hôm nay cô có tiết học nên Thiên Vũ cũng không đến trường cùng cô nữa. Nghĩ đến dạo này cậu ta thường xuyên ăn trực ở nhà mình khiến Thanh Thanh không khỏi tò mò xem rốt cuộc cậu ta đang học gì rồi? Lại nói, cô vẫn chưa hỏi Thiên Vũ tình hình hai bác thế nào, có khỏe hay không? Mà nhà họ đã chuyển đến đâu rồi?

Hóa ra, mình vẫn chưa chu đáo ở điểm này, mấy câu hỏi kia đáng nhẽ ngay lúc đầu gặp lại phải hỏi rồi. Thanh Thanh nghĩ đoạn thăm nhủ, mai hay ngày kia có gặp thì nhất định phải hỏi cậu ta vấn đề này mới được!

”Thanh Thanh” Đang miên man suy nghĩ, giọng nói rụt rè bên cạnh khiến Thanh Thanh không khỏi giật mình. Một là do đang không tập trung, một là do cô bất ngờ vì mình cũng có người hỏi.

”Vĩnh Mai Chi?” Cậu ấy có một gương mặt tròn, đôi mắt giống như hai mí rươi nên Thanh Thanh vẫn nhớ rõ.

”Cậu đang nghĩ gì vậy?” Vĩnh Mai Chi thấy cô nhận ra mình liền ngồi xuống bên cạnh Thanh Thanh.

Còn Thanh Thanh thì đương nhiên vô cùng bất ngờ trước hành động này của cô ấy. Chắc phải gần 2 năm rồi, Thanh Thanh không nói chuyện với Vĩnh Mai Chi, chuyện ngồi cạnh lại càng không. Cậu ấy thì chơi khá thân với một nhóm bạn ngồi ở phía bên trái giảng đường, đó là một vị trí khá thuận mắt.

”Minh, không có gì. Cậu có chuyện gì không?” Thanh Thanh định trả lời có, nhưng nghe lúc trước Thiên Vũ một mực muốn cô kết bạn thì lại đành thử hỏi chuyện một lần. Càng không ngờ Vĩnh Mai Chi lại làm thân với cô.

”Cảm ơn cậu giúp hoa hồng của mình. Có muốn ra chỗ khác ngồi không? Ngồi đây sẽ khó nhìn đấy?” Vĩnh Mai Chi vẫn rất rụt rè thăm dò cô. Ánh mắt cô ấy lại có tia mong chờ Thanh Thanh.

Ngày trước cô cũng cố gắng làm thân với Thanh Thanh, nhưng đều không thành, cô ấy có vẻ rất kỳ lạ. Lâu dần cô cũng hướng người khác chơi thân, ít nói chuyện với Thanh Thanh đi.

”Không sao đâu.Chuyện nhỏ mà” Thanh Thanh cười đáp.

Mà nụ cười này vào trong mắt Vĩnh Mai Chi lại cực kỳ rạng rỡ. Cô trước kia chưa từng thấy Thanh Thanh cười như thế này. Mặc dù cô ấy không phải mỹ nhân nhưng khi cười lên thì thực khiến người ta khó rời mắt.

Thì ra Thanh Thanh khi cười lại đẹp đến vậy...

Đáng lẽ ra cô ấy nên cười nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Người Luôn Ở Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Khởi Đầu Mới

Vĩnh Mai Chi rất nhanh chóng giới thiệu mấy người bạn của cô cho Thanh Thanh.

“Đây là Linh Lan, Mộc Hương, Dương Ngã. Đây là Thanh Thanh. Các cậu cũng biết cậu ấy mà.”

Thanh Thanh nở nụ cười chào mấy người bạn ấy. Thì ra, chuyện kết bạn, lại đơn giản như vậy.

Mà Vĩnh Mai Chi thấy cô có vẻ thân thiện như vậy liền vô cùng thích thú. Có vẻ Thanh Thanh đã thay đổi nhiều rồi. Đúng rồi, sao dạo này không thấy người yêu cô ấy đến nhỉ?

Thanh Thanh không nhận ra ánh mắt tò mò của Vĩnh Mai Chi, chỉ chăm chú lắng nghe câu chuyện của mấy người bạn kia, đôi lúc cũng nói thêm vào mấy câu. Thì ra, đây là lý do mọi người thích tám chuyện như vậy.

“Thanh Thanh, lát có muốn đi cùng bọn này không?” Mộc Hương thấy vẻ mặt thích thú của Thanh Thanh thì liền lên tiếng mời gọi.

Mộc Hương đối với Thanh Thanh cũng không có gì là bài xích, chỉ là cô ấy cứ thích một mình nên cô cũng ngại bắt chuyện mà thôi. Nhưng dù sao, càng đông thì chợ càng vui, có thêm một người vào hội của bọn họ cũng là chuyện tốt.

Thanh Thanh nghe được lời yêu cầu của cậu ta thì tìm lại giật nhẹ một cái.

Bọn họ muốn cô đi cùng. Bọn họ muốn để cô đi cùng. Có phải cô đã có bạn rồi hay không?

“Được.” Thanh Thanh vui mừng trả lời, mặc dù cũng không hiểu bọn họ đi đâu.

Mãi đến lúc đến nơi Thanh Thanh mới biết lý do mấy cô bạn ấy là rủ nhau đi nhiều như vậy. Thì ra là muốn thưởng sắc. Khoá của bọn họ không có nhiều nam, mà có thì cũng toàn những người không thuận mắt lắm. Vậy nên mấy cô gái này là rủ nhau sang khoa bên cạnh ngắm người đẹp.

Mà Thanh Thanh lại không ngừng thấp thỏm. Đây là trường của Nhuận Dương...

Vĩnh Mai Chi thấy cô có vẻ dờ dẩn liền hiểu ra gì đó hỏi nhỏ: “Cậu và người yêu xích mích sao?”

Thanh Thanh thấy cô ấy hỏi như vậy lại có chút ngạc nhiên. Vĩnh Mai Chi vậy mà lại quan tâm đến cô. Cô cứ nghĩ tất cả đều coi cô là người vô hình cơ.

“Anh ấy nói chia tay rồi.” Thanh Thanh thật thà trả lời. Mặt lại thoáng buồn. Cũng được một thời gian rồi...

Không gặp anh, không biết cuộc sống của anh ra sao? Có thức đêm nhiều không? Có bỏ bữa hay không? Có phát bệnh hay không? Thanh Thanh vẫn là thói quen quan tâm Nhuận Dương...

Mặc dù chính cô cũng hiểu, thân phận hiện tại của mình không đủ tư cách để lo lắng.

Thấy Thanh Thanh muốn quên, Vĩnh Mai Chi liền thấy có lỗi, đáng lẽ ra cô không nên hỏi thì hơn: “Thanh Thanh, mình không biết chuyện. Thật xin lỗi cậu.”

Cô cũng không ngờ bọn họ lại chia tay nữa. Lúc trước bọn họ luôn thắm thiết đến mức khiến người ta ganh tị mà...

Vậy mà giờ lại kết thúc rồi.

Đúng là chuyện tình cảm thì chẳng nói trước được gì cả.

“Không sao đâu” Thanh Thanh cười lại để cho Vĩnh Mai Chi yên lòng. Cô ấy không biết thì đâu có lỗi, và lại lúc trước bọn họ còn không nói chuyện.

Năm người ngồi một nhóm ở ghế đá trường, vô cùng hứng thú đánh giá người đi kẻ lại, thật giống như từ bé chưa được thấy trai bao giờ.

Thanh Thanh cũng rất nhanh có thể hoà hợp.

Thực ra, lúc trước cô cũng hiếm khi đến khoa của Nhuận Dương, giờ nhìn thấy lại lạ lẫm. Kiến trúc nơi này theo một phong cách hiện đại, khác nhiều so với kiến trúc khoa cô. Từng dãy nhà đều có thiết kế riêng cùng họa tiết vô cùng bắt mắt.

“Này Thanh Thanh, cậu thấy anh kia thế nào?” Mộc Hương hướng về một anh chàng đang đứng ở khu nhà A hỏi cô.

Anh ta ăn vận đơn giản, chỉ là sơ mi cùng quần bò, dáng người cao cao, đeo một chiếc kính khá dày.

“Nếu không bị cận chắc là đẹp” Thanh Thanh nhìn một lúc rồi trả lời.

Mấy cô gái nghe thấy cô lại cười phá lên, Dương Nga đập Mộc Hương một cái :“Cậu thua rồi! Tôi đã nói là cậu ấy cũng có mắt thẩm mỹ mà”.

Mà Thanh Thanh nghe thấy vậy không hề phản cảm mà lại rất hứng thú. Hứng thú làm thế nào để có thể tạo trò cười cho mọi người vui?

”Chị là Luru Thanh Thanh?”

Bọn họ đang vui đùa với nhau thì bị một giọng nói làm dừng lại. Cả năm người cùng nhau quay ra xem chủ nhân của giọng nói ấy là ai.

Đó là một cô gái trẻ, gương mặt thanh tú, mái tóc ngắn được buộc một nhúm ở trên đầu trông rất đáng yêu. Nhìn qua cách ăn vận, Thanh Thanh đoán cô bé nhất định cũng khoa với Nhuận Dương. Anh ấy từng nói người khoa anh thích đơn giản nhất, đều vì mọi người rất bận rộn.

”Em tìm chị?” Thanh Thanh lên tiếng trả lời.

Không ngờ hôm nay cô lại gặp nhiều chuyện bất ngờ như vậy.

”Chị này, tôi chỉ nói vài câu thôi. Hy vọng chị sẽ tránh xa người yêu tôi một chút. Tôi đã nhẫn nhịn để anh ấy một năm nay ở bên kẻ lập dị là chị suốt một năm trời, chị còn cố gắng không hiểu chuyện mà đến đây sao? Anh ấy giờ là của tôi! Lý Nhuận Dương giờ là của tôi! Chỉ hiểu giùm tôi cái! Tôi rất nghiêm túc với anh ấy, và có ý định đi đến hôn nhân nữa.”

Cô gái nói một tràng dài rồi cất bước bỏ đi, tựa như Thanh Thanh là một cái gì đó rất đáng ghét muốn tránh xa vậy, một giây một phút cũng không muốn ở cạnh. Còn Thanh Thanh nghe mấy lời đấy lại bình tĩnh lạ thường.

Thì ra, lỗi không phải ở cô...

Nhưng lỗi cũng không phải ở Nhuận Dương...

Chỉ là, mưa rào rồi sẽ phải tạnh thôi...

Mặt hồ không có mưa nên phải tìm cá để làm cho nó lay động. Để nó không còn cô đơn. Chuyện chia tay, thì ra lại đơn giản như vậy. Thì ra, anh vẫn luôn thương hại Thanh Thanh những một năm nay...

Nhưng, có phải hay không, không còn anh nữa, Thanh Thanh lại nhận ra cuộc sống thì ra vẫn còn nhiều niềm hạnh phúc đến vậy...

Bạn đang đọc truyện *Có Một Người Luôn Ở Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thì Ra, Đây Là Lý Do Ai Cũng Muốn Có Thật Nhiều Bạn!

Thanh Thanh nhìn đắm đắm người con gái đang uyển chuyển bỏ đi.

Cô ấy, nhất định tốt hơn cô...

”Thanh Thanh, đừng buồn!! cậu biết lúc này chúng ta nên làm gì không?” Linh Lan vỗ vai cô hỏi.

Cô cũng không nghĩ Thanh Thanh đã chia tay, lại còn bị kẻ thứ ba đến làm phiền. Vậy mà cô ấy vẫn bình tĩnh được! Mặc dù cũng mới thân quen, nhưng cô đối với thế sự này vô cùng bất bình. Đàn ông là cái quái gì mà tùy tiện như thế?

Thanh Thanh quay lại gạt mình khó hiểu nhìn mấy cô gái đang mờ ám nhìn cô.

Những người bạn này...lại đối với cô thật quan tâm, thật muốn cô vui vẻ. Trái tim Thanh Thanh lại sôi động hẳn lên, có phải hay không, tình bạn đôi lúc còn lãng mạn hơn cả tình yêu?

Vĩnh Mai Chi nhìn cô khoác vai lên cười: “Giải sầu thôi.”

Có lẽ Thanh Thanh hiện tại cần nhất là quên rất cả đi. Mấy người bọn cô chẳng phải rất rành hay sao?

Nói xong, bọn họ liền lôi Thanh Thanh đi. Cũng may khi ý thức được chuyện bọn họ muốn làm, Thanh Thanh đã lên tiếng đề nghị: “Về nhà mình không?”

....

Đây là lần đầu tiên Thanh Thanh nấu thức ăn cho người khác ăn khiến cô lại có chút thấp thỏm. Không biết có hợp khẩu vị bọn họ không?

Nếu được, tay nghề này của cô liệu có thể giữ lại dạ dày của bọn họ không?

”Thanh Thanh, có cần tôi giúp không?” Linh Lan thấy cô đang trợn gà liền tiến đến hỏi.

Vừa vào đến nhà, Linh Lan đã cực kỳ yêu thích vẻ sạch sẽ của nó, vậy nên lại càng thiện cảm với Thanh Thanh hơn. Mà dù sao bọn họ cũng đến ăn trực, cũng nên giúp đỡ một chút.

Đang định nói không cần nhưng nghĩ nghĩ gì đó, Thanh Thanh lại nhờ cậu ta rửa rau. Bạn bè thường làm việc cùng nhau, không phải sao?

Bọn họ rất nhanh chiến gà xong liền bày biện đồ lên chuẩn bị uống bia. Dương Ngà thấy cô đi ra liền cảm thán: “Thanh Thanh, không biết cậu lại nấu ăn ngon như vậy”. Mũi còn chun lên hít hà: “Sau này ai lấy được cậu đúng là có phúc!”

Thực là có phúc? Vậy tại sao anh còn bỏ đi.

Thanh Thanh lại vô thức nghĩ đến Nhuận Dương mà lòng không khỏi trùng xuống.

Dương Ngà thấy vậy lại che miệng cuống quýt xin lỗi. Cô lại nói hàm hồ rồi!

Thanh Thanh cười xua tay rồi đặt gà chiên xuống. Cô biết Dương Ngà không có ý tổn thương mình. Cô ấy mặc dù tính cách có hơi tùy tiện, hay buột miệng nói những gì mình nghĩ, nhưng xét lại vẫn là một người hiền lành. Đôi lúc trông cô ấy cũng rất đáng yêu.

Vinh Mai Chi cầm cốc nước đi qua đi lại trong phòng khách, vừa thấy cô liền chỉ vào kệ sách hỏi Thanh Thanh: “Thanh Thanh, tại sao phải phân loại màu sắc? Mình tưởng nên phân loại nội dung chứ?”

Thanh Thanh thấy vậy cũng giật mình không hiểu nên đành trả lời là do sở thích. Lúc trước Nhuận Dương cũng hỏi cô câu đó, giờ bọn họ cũng hỏi cô, chỉ duy nhất Thiên Vũ gần như không thắc mắc mấy vấn đề này. Nhắc đến cậu ta Thanh Thanh lại thấy lạ khi không thấy Thiên Vũ đến ăn trực như bình thường. Rốt cuộc là đã đi đâu nhỉ?

Thanh Thanh vậy mà lại nhớ nhung đứa trẻ to xác ấy.

Bọn họ năm người uống bia liền chìm trong men say, kể hết chuyện này đến chuyện khác âm ỉ cả căn phòng.

Có lẽ đây là lần đầu tiên nhà Thanh Thanh âm ỉ như vậy.

Cô phát hiện ra, bọn họ nói chuyện rất hay, dù có ngà ngà đi chăng nữa đều rất vui tính.

Có một loại cảm xúc kỳ lạ dâng lên trong lòng Thanh Thanh, nó có khi còn hạnh phúc hơn cả những khoảnh khắc cô ở bên Nhuận Dương. Một cảm giác vui vẻ, thanh thản và tuyệt vời chẳng?

Ồ, có lẽ đó là lý do mọi người thích có thật nhiều bạn...

Sáng hôm sau, ánh nắng qua khung cửa chiếu vào soi rọi căn nhà nhỏ của Thanh Thanh, năm cô gái mỗi người một góc nằm, mà xung quanh thì không biết là bao nhiêu vô lơn.

Thanh Thanh tỉnh giấc sớm hơn cả, dù có men say nhưng cũng không khiến cô dậy quá muộn. Nhìn khung cảnh ngôi nhà bữa bọn, Thanh Thanh thở dài một cái, nhưng lòng lại vô cùng âm ập, căn nhà của cô lần đầu tiên đón tiếp nhiều người như vậy. Làm mấy bát canh giải rượu cho các cô, Thanh Thanh khẽ liếc nhìn đồng hồ, vẫn còn sớm thật. Mà mấy người kia được Thanh Thanh gọi cũng liền dậy mà uống canh giải rượu, miệng không ngớt khen cô chu đáo.

Bọn họ thực sự đúng là vừa gặp đã thân, qua một đêm nhậu nhoẹt lại càng thân hơn.

”Thanh Thanh, mấy giờ rồi?” Linh Lan đang uống canh thì chợt dạ hỏi.

Bọn họ hôm nay có tiết, không biết là đã muộn chưa?

Thấy Thanh Thanh có vẻ ung dung nên cô cho rằng vẫn còn sớm. Tuy vậy vẫn hỏi lại cho chắc chắn.

Thanh Thanh nhận ra, trong bốn cô gái, Linh Lan là người trưởng thành nhất, cũng quan tâm mọi người nhất.

Cô liếc về chiếc đồng hồ treo tường mà lòng bất ngờ động. Tại sao nó không chạy??

Vội vã lấy điện thoại xem, đồng hồ chạy đúng chín giờ kém mười, Thanh Thanh trợn mắt hốt hoảng: “Không xong rồi! Còn mười phút nữa.”

Mấy người kia nghe được liền bỏ canh xuống tức tốc lao ra đi dép vội vã đến trường. Cái gì thế không biết!

Hôm đó là một ngày se lạnh, ánh nắng nhạt mờ phủ trên con đường nhỏ, năm cô gái nắm tay nhau chạy hối hả đến ngôi trường phía trước, hoà vào

không khí nhộn nhịp của thành phố.

Cảm giác đi học muộn, không tệ chút nào...

Bạn bè là một phần cuộc sống...

Có lẽ vậy...

Thanh Thanh nở nụ cười với ánh mặt trời yếu ớt kia, cô cuối cùng cũng cảm nhận cái mọi người gọi là giá trị cuộc sống rồi. Bọn họ đến muộn hai phút, cũng may giáo sư chưa có vào nên ai nấy cũng thở phào nhẹ nhõm nhìn bộ đang nhếch nhếch của nhau mà phì cười.

Mấy hôm sau, bọn họ lại càng thích đến nhà Thanh Thanh hơn, đặc biệt là Dương Ngà, có vẻ cô ấy đã thực sự mê tay nghề Thanh Thanh rồi.

.

Một buổi chiều đông, tiết trời se se lạnh, không khí cũng bớt nhộn nhịp đi nhiều. Thanh Thanh bước đi trên con đường vòng qua vườn trường ngân nga. Càng ngày, cô phát hiện ra mình càng yêu đời hơn. Làn gió nhẹ thổi qua làm xao động mấy chậu cây thường xuân trong vườn, khẽ mon tron mái tóc dài của cô, tựa như quần quýt, tựa như yêu thương. Thanh Thanh đã thay đổi..

Hôm nay, ba cô bạn kia phải ở lại trường một lúc, Thanh Thanh liền đến chỗ Vĩnh Mai Chi rồi cùng về nhà cô. Cuộc sống có nhiều người, thật tốt.

Thành phố tầm chiều xe cộ đi lại như mắc cửi, không khí lại thập phần ngột ngạt. Nhìn mấy người bên đường, Thanh Thanh lại nhớ đến trước kia, lũ trẻ con ngày trước chơi trò mạo hiểm chạy qua đường mà liền nổi hứng: “Vĩnh Mai Chi, cậu có tin tôi chạy qua được không?”

Vĩnh Mai Chi nghe cô nói vậy liền nhún mày khó hiểu: “Cậu điên à? Đông như vậy!”

Cô thực sự muốn bỏ cái đầu nhỏ kia ra xem nó đang suy nghĩ cái logic gì nữa!

Thanh Thanh thấy cô ấy không tin càng hứng chí rất nhanh ném túi của mình cho Vĩnh Mai Chi rồi chạy qua đường.

Có mấy người phải dừng lại khó chịu chửi ầm lên bảo Thanh Thanh bị điên, còn cô ấy thì lại tươi roi rói nhìn Vĩnh Mai Chi ra kí hiệu mình làm được rồi.

Bên kia đường Vĩnh Mai Chi được một phen hú hồn đành nhìn cô bắt lặc.

Thật là càng ngày cô càng không hiểu nổi Thanh Thanh. Cứ ngỡ cô ấy chín chắn trầm ổn, không ngờ lại nghịch ngợm không khác nào trẻ con. Nhưng kể ra thì cũng rất đáng yêu. Thật giống một thiên thần, không tý vết bụi bẩn trần gian.

Đi từ từ qua đường, Vĩnh Mai Chi nhăn mặt khẽ mắng Thanh Thanh làm liều, còn Thanh Thanh thì có vẻ rất vui cười hờ hờ với cô.

Giờ đây, ngoài bố mẹ, Nhuận Dương, Thiên Vũ có người rất nhiều người lo lắng cho cô...

Vĩnh Mai Chi thì lại thấy mình giống như mới nhặt được một đứa trẻ to xác vậy. Miệng chỉ có thể cười bắt lặc nhìn Thanh Thanh.

Đây hẳn là một phần tính cách của Thanh Thanh?

Bạn đang đọc truyện *Có Một Người Luôn Ở Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Rắc Rối Nhỏ

Thanh Thanh vừa về đến nhà đã thấy Thiên Vũ đứng dựa cửa, nom có vẻ đã đợi rất lâu rồi. Ánh mắt cậu nhìn chăm chăm lên nền đá tự tạo hứng thú cho chính mình.

Mà Thanh Thanh gặp được cậu ta lại càng vui vẻ hơn, tên nhóc này cuối cùng cũng chịu xuất hiện rồi! Cô cười toe toét với Thiên Vũ “Này, cậu đi đâu suốt thế?”

Thiên Vũ vậy mà nghe tiếng cô cũng không mấy khản trương, mắt vẫn đăm đăm nhưng mấy hoa văn trên gạch lát nền, miệng khàn khàn nói “Bố mẹ tôi sắp ly dị rồi”

Thanh Thanh nghe vậy liền cứng nụ cười lại. Lúc trước là hàng xóm, cô thấy gia đình bọn họ vốn là rất hạnh phúc cơ mà? Còn hạnh phúc hơn cả cô nữa ấy! Tại sao lại thành ra thế này?

Đúng rồi, vậy bố mẹ cậu ấy giờ đang ở đâu?

Thanh Thanh đang định hỏi thì Thiên Vũ lại lên tiếng trước “Mai ra ngoài với mình đi. Mình chưa đi ngoại ô bao giờ”

”Được chứ, nhưng mà bố mẹ cậu...”

”Đừng hỏi thêm nhé. Mình đói rồi” - Thiên Vũ rút cuộc vẫn chịu ngẩng mặt lên mà chặn lời Thanh Thanh. Cậu ta vẫn là không muốn cô biết chuyện này.

Thanh Thanh nghe vậy cũng rất ưng thuận mang đồ vào nhà nấu ăn mà không hỏi thêm nữa. Có lẽ bây giờ không phải lúc, để một thời gian sau hẳn hỏi chắc cũng được. Thanh Thanh vừa chiên khoai vừa nghĩ.

Cũng không biết mai Thiên Vũ muốn đi đâu? Không biết có đẹp hay không?

....

Đương nhiên, Thanh Thanh cũng rất mau được câu trả lời.

Đó là một vùng khá xa, bọn họ phải ngồi xe mất mấy tiếng đồng hồ liền, cũng thật may là xe này khá vắng, không thì nhọc rồi!

Nhưng kết quả cũng rất đáng mong đợi, đó là một vùng thôn quê, còn có cánh đồng, đồi cỏ và đường đất nữa. Cảm giác đúng thật là rất mới mẻ! Cô không biết đi xa lại khiến cho mình vui như vậy!

Buổi sáng nắng rất nhẹ, đồi cỏ cũng không quá cao khiến Thanh Thanh có thể lên mà không sợ mệt. Cô có vẻ rất hào hứng bước lên trước cả Thiên Vũ rồi quay lại đi lùi cười khúc khích “Tôi bước lùi này, có giới không?”

Có mấy làn gió khẽ thổi qua khiến mái tóc cô bay bay mà che đi một ít gương mặt, tà váy trắng cũng nhờ đó mà đung đưa. Hôm nay, Thanh Thanh rất xinh đẹp, tựa như cô là dành cho chốn này vậy...

Thiên Vũ thấy Thanh Thanh như vậy cũng không nói gì chỉ cười nhàn nhạt. Thực không giống với dáng vẻ bình thường của cậu ta...

”Này! Cậu nhanh chân lên đi. Chỗ này làm ảnh đẹp lắm” - Thanh Thanh giờ máy lên nhìn xung quanh tìm góc đẹp, miệng còn gọi với.

Thiên Vũ nghe giọng cô cũng rất nhanh chạy đến chui vào ảnh cười toe khiến Thanh Thanh lại giật mình. Cậu ta thể mà lớn lên lại đẹp như vậy, da còn trắng hơn cả Thanh Thanh nữa kia. Nghĩ đến đây cô lại ganh tị không ngớt.

Mây Thanh Thanh khẽ chau lại làm mặt xấu với Thiên Vũ rồi ngồi xuống cỏ xem ảnh. Lần đầu tiên ra ngoài, cô nhất định phải chụp thật nhiều ảnh! Đúng rồi, còn có thể rủ Vĩnh Mai Chi, Dương Ngà, Linh Lan với Mộc Hương lần sau đến nữa. Như vậy nhất định sẽ rất vui!

”Cậu có muốn xuống cánh đồng không?” - Thiên Vũ đưa xuống phía dưới hỏi Thanh Thanh.

Cô vẫn mãi nhìn ảnh mà thành ra không trả lời Thiên Vũ. Cậu ta chau mày nghĩ gì đó rồi liền cúi xuống nắm tay Thanh Thanh kéo đi.

”Ồ” - Thanh Thanh kêu lên một tiếng rồi nhanh chóng chạy kịp người của Thiên Vũ, miệng lại không ngừng trách “Cậu đột ngột như vậy, nếu tôi không đeo ở cổ mà máy rơi xuống thì cậu đền được không hả? Hả???”

Thiên Vũ ngược lại không trách cô nói nhiều mà chỉ cười thật lớn, bàn tay kia lại nắm chặt tay cô hơn.

Mà Thanh Thanh cảm nhận được động tác này của cậu ta thì liền cảm thấy ấm áp. Lúc trước, bọn họ cũng đã từng thế này... Được một người nắm tay thật chặt, là một cảm giác thật tuyệt! Giống như câu nói “Luôn có tôi bảo vệ cậu” của Thiên Vũ ngày bé vậy...

Bọn họ ngày đó chơi đến tối muộn mới quay trở lại, Thanh Thanh như vậy mà vô cùng vui vẻ, không nề hà gì chuyện mình đã ra ngoài cả ngày cả. Ngược lại còn rất hạnh phúc.

Kể từ khi Nhuận Dương rời khỏi trái tim cô, đây là lần đầu tiên nó rộn ràng như vậy...

...

Mấy ngày sau, Thiên Vũ lại mất dạng khiến Thanh Thanh có chút buồn buồn. Rơi vào mắt mấy cô nàng kia liền ra chuyện ngay lập tức.

”Thanh Thanh, khai thật đi, cậu có người mới rồi phải không?” - Linh Lan nhú mi nhìn Thanh Thanh dò xét.

Dạo này cô ấy đặc biệt khác lạ. Còn cười một mình nữa kia!

Dương Ngà, Mộc Hương cùng Vĩnh Mai Chi cũng được vậy mà nhảy vào tra hỏi cô không ngừng. Còn về câu hỏi cũng không có gì đặc biệt.

”Có đẹp không?”

”Bao nhiêu tuổi?”

”Nhà ở đâu?”

”Gia cảnh thế nào?”

...

Thanh Thanh nghe chúng lại không thấy phiền chút nào, nụ cười lại càng rạng rỡ hơn. Những người bạn này của cô thật tuyệt vời..

Đây có phải hạnh phúc bố mẹ thường mong cô có được hay không?

Cũng may là Mộc Hương, Linh Lan cùng Dương Ngà có tiết, nếu không cô sẽ bị tra hỏi đến chết mất. Thanh Thanh nghĩ đoạn rồi liếc nhìn Vĩnh Mai Chi bên cạnh. Có lẽ do thiếu đồng bọn nên cô ấy không tra hỏi nữa.

Vĩnh Mai Chi đương nhiên không biết hành động nhỏ này của cô, chỉ đắm đắm nhìn vào con hẻm phía trước hốt hoảng.

Thanh Thanh thấy vậy liền nhìn theo.

Đó là một góc khá tối, có một đám người mặc đồ đen, ánh mắt sát khí nhìn về thanh niên đang nằm gục dưới đất. Còn có to riêng nói gì đó.

Thanh Thanh muốn nghe rõ liền bước chân về phía đấy thì bị Vĩnh Mai Chi cản lại: “Cậu điên à? Cậu biết bọn họ là ai không?”

Cô như bị bỏ bùa, gạt tay Vĩnh Mai Chi ra rồi đi tiếp, cũng không quên nhắc nhở cô ấy báo cảnh sát.

Vĩnh Mai Chi thấy vậy càng lo lắng hơn thấy Thanh Thanh thật nhanh đi về phía đó mà luống cuống lục điện thoại tìm người giúp đỡ.

Sau góc khuất, gương mặt thanh niên kia khẽ lộ ra, Thanh Thanh lại có chút mơ màng, người này là Trọng Thiên Vũ? Thực sự là giống nha? Tại sao lại bị thế này?

Vừa nghĩ đến Thiên Vũ, Thanh Thanh liền liều mình tiến lại gần người đó khẽ ản ản vai: “Thiên Vũ, sao cậu lại ở đây?”

Đám áo đen thấy sự xuất hiện của cô liền vô cùng bất ngờ không hiểu. Cô gái này là gì đây?

Trông từ trên xuống dưới cũng không thấy một chút nào liên quan đến kẻ đang nằm dưới đất kia tẹo nào.

”Cô là ai?” Một trong đám người phía trên lên tiếng hỏi. Giọng hần ồm ồm khó nghe, nhất định không phải người thành phố này.

Thiên Vũ sao lại liên quan đến bọn người này? Thanh Thanh khó hiểu nhìn người đang máu me đầy mặt phía trước.

Lại quay ra phía sau nhìn mấy kẻ kia, cô khẽ rùng mình một cái. Tại sao lại đáng sợ như thế!?

”Các người là ai?” Đầy nỗi sợ xuống, Thanh Thanh lên tiếng. Giọng nói trong trẻo âm vang trong con hẻm. Bố cô có dạy, có lẽ may gặp kẻ xấu cũng không được tỏ ra sợ. Nếu không nhất định sẽ bị bắt nạt!

”To mồm nhì? Thế cô là ai mà biết thằng này?” Tên kia chỉ thẳng vào người nằm dưới đất nhìn cô chất vấn.

”Tôi là bạn của cậu ấy” Thanh Thanh lên tiếng.

Mà mấy người này nghe cô nói làm như vớ được truyện cười nhất thế gian. Cả đám ha hả lên: “Tên này lấy đâu ra bạn? Em gái à, em có nhận nhầm người hay không?”

Thanh Thanh nghe vậy lại nhìn xuống. Tuy có máu trên mặt nhưng rõ ràng là Thiên Vũ, sao cô có thể nhận nhầm cơ chứ?

”Tôi...”

Thanh Thanh cứng họng lại. Cơ bản là hiện tại không biết phải làm gì với đám người này, Vĩnh Mai Chi tại sao vẫn chưa thấy đến?

Bọn họ đương nhiên biết Thanh Thanh đã không còn gì nữa rồi, liền tiến lại gần đe dọa: “Không sao, đi với bọn này cũng được. Trông em cũng ngon nghề đấy”

Thanh Thanh lại hoảng sợ hơn, chân lại lùi một bước vướng vào chân Thiên Vũ phía sau liền mất thăng bằng mà ngã xuống cạnh cậu ta.

”A” Thanh Thanh kêu lên một tiếng nhìn người vẫn nhắm nghiền mắt bên cạnh. Cậu ta tốt cuộc là làm sao cơ chứ?

Đám người kia thấy cô như vậy liền càng được nước lại gần hơn. Tiếng cười ngày một lớn.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Người Luôn Ở Bên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Biến Cố Lớn

Đương lúc Thanh Thanh đang hoảng sợ thì bàn tay người bên cạnh lại khẽ nắm tay cô, mảy nhíu lại dần dần mở mắt ra.

Cùng lúc đó thì tiếng xe cảnh sát cũng tới, đám người kia cũng bởi vậy mà phải tham gia một cuộc rượt đuổi ngoài ý muốn.

Còn Thanh Thanh bị người kia nắm tay lại càng hoảng sợ hơn.

Không phải Thiên Vũ...

Tay cậu ấy không nắm tay Thanh Thanh thế này.

Người kia mở mắt liền nhìn Thanh Thanh đăm đăm, môi khẽ động nhưng nói lại không thành lời. Mà ánh mắt kia thì lại vô cùng rực lửa, tựa như muốn nuốt chửng Thanh Thanh vậy.

Cô khẽ giật mình rút tay lại: “Xin lỗi, tôi nhận nhầm người rồi”

Tay cô đưa lên day trán. Rốt cuộc là tại sao có thể nhận lầm cả Thiên Vũ được cơ chứ?

”Thanh Thanh, cậu có sao không?” Vĩnh Mai Chi trao đổi với cảnh sát xong thấy Thanh Thanh đưa tay lên trán liền chạy đến hỏi han. Cùng lúc nhìn người phía dưới mà gọi phía sau: “Chú ơi, ở đây cần cấp cứu ạ”

Mấy người kia cũng đến rất nhanh mang người nằm đất đi, Thanh Thanh cũng rời khỏi đó mà về nhà với Vĩnh Mai Chi cùng hàng vạn câu hỏi của cậu ta sau khi Thanh Thanh nói không quen người kia.

Mà Thanh Thanh lại không mấy để tâm, chỉ không thôi nghĩ về người đó. Tại sao lại có thể nhận nhầm?

...

Sau ngày hôm đó, Thiên Vũ cũng vẫn không thấy xuất hiện, cuộc sống của Thanh Thanh lại vô cùng bận bịu với công việc ở trường và cả với mấy cô bạn kia nữa.

Chả là Mộc Hương mới thất tình, vậy nên bọn họ lại đặc biệt ra ngoài nhiều hơn bình thường.

Mà Thanh Thanh mỗi khi nhớ đến bọn họ liền trộm cười. Giống như là người yêu vậy. À không! Bọn họ với Thanh Thanh còn tốt hơn cả người yêu!

Cô lấy chổi dọn dẹp nhà cửa, miệng lại khẽ hát ngân nga, tối nay Vĩnh Mai Chi cùng cô sẽ đi mua sắm. Mà hiện tại đương nhiên cần dọn dẹp nhà cửa trước.

Thanh Thanh ôm đồ đi lướt qua phòng tắm đột nhiên khựng lại dừng trước gương, nhìn gương mặt vui vẻ của mình mê mẩn. Lại nhớ đến lúc trước, khi xem TV, cô gái ấy trông rất xinh đẹp...

Bỏ đồ xuống, Thanh Thanh bước vào phòng tắm nhìn mình trong gương nở nụ cười méo mó. Cũng không hiểu được mình sắp làm gì...

Tiếng vọng du dương nâng lối Thanh Thanh...

Hôm ấy, nước bồn rửa chảy xối xả, hoà với máu của Thanh Thanh tạo nên một màu sắc mê người. Cô lịm đi trước vẻ đẹp ấy, trước khi nhắm mắt liền bắt gặp Thiên Vũ đứng ở ngoài nhìn cô phức tạp.

Có bất lực, cũng có đau khổ...

Còn cô, chỉ ngẩn ngơ nhìn cậu ta.

Này, Trọng Thiên Vũ, sao bây giờ cậu mới xuất hiện?

”Èo eo éo éo...”

Tiếng xe cấp cứu gào rú trong màn đêm làm người ta không khỏi thấy rợn người. Nó giống như tiếng thét gào tuyệt vọng, một sự đau khổ tột cùng...

Rất nhanh, cô gái cất tay tự tử được đưa vào phòng cấp cứu đồng thời liên hệ với người nhà.

Ông bà Lưu nghe tin tức tức từ thành phố khác đi xe ngay trong đêm đến bệnh viện, về mặt hoang mang xuất hiện trên gương mặt già nua. Con gái của bọn họ. Là đứa con gái bọn họ hết lòng yêu thương. Lại muốn bỏ họ... Lại muốn rời khỏi thế gian này...

Màn đêm hôm ấy tĩnh lặng lạ thường..

Ánh trăng sáng quắc nhảy nhót trên thảm cỏ, chòn vòn qua những con đường duyên dáng mà quý dị đuổi theo chiếc xe kia, tựa như muốn tìm đến một linh hồn khốn khổ nào đó.

Tựa như biết trước những chuyện đang xảy ra ở nơi xa xôi kia vậy.

.

Thanh Thanh sau mấy tiếng đồng hồ cấp cứu cũng được chuyển ra ngoài, tình hình cũng tạm được cho là tốt hơn.

Nhìn con gái đang say ngủ, bà Luru lại không kìm được nước mắt. Bà luôn bao bọc Thanh Thanh, coi nó là trân quý nhất trên đời. Vậy mà con bé lại tự tử? Rốt cuộc là vì điều gì? Có phải Nhuận Dương đã...

”Bố mẹ” Người đàn ông tầm ba mươi bước vào nhìn hai người chào, ánh mắt phức tạp nhìn xuống người con gái đang thờ yếu ớt kia. Từ nhỏ, em gái anh đã ít bạn bè, cuộc sống gần như biệt lập với bên ngoài. Anh với cô bé cũng là một mực chiều chuộng hết mức. Mãi cho đến khi anh thi Y, con bé liền không thích anh nữa, con bé nói ghét bác sĩ!

”Thanh Mạc, em gái con rốt cuộc là làm sao?” Ông Luru thấy con trai tiến vào liền lên tiếng hỏi.

Thực ra, chuyện tự tử vì tình đối với một đứa như con bé cũng là chuyện rất có thể, không phải hay sao?

”Bố mẹ, con bé đã tạm ổn rồi. Còn chuyện đã xảy ra, chắc con phải đi xem một chuyến.”

Con bé muốn tự tử. Liệu có phải do cái cậu tên Lý Nhuận Dương kia?

Anh nghĩ một lúc rồi lại nói :”Bố, mẹ. Con xin lỗi, con đã không quan tâm em. Là lỗi của con”

Đúng! Anh gần con bé như vậy mà lại không để ý đến nó. Nếu đêm nay nó thực sự không được cứu thì sẽ là niềm hối hận lớn nhất đời anh. Ít nhất, thật may mắn vì anh đã cứu được em gái mình. Và hy vọng, tất cả vẫn là chưa đi đến hết thuốc chữa.

Nói đến Lý Nhuận Dương, gia đình anh vốn luôn cảm kích cậu ta vì đã ở bên Thanh Thanh. Thế nhưng khoảng một năm trước, cậu ta lại thay đổi mà thích một cô bé khoá dưới.

Thực ra nếu bình thường thì chỉ là chia tay, cả hai đều đồng ý, chuyện có người khác cũng không phải là vấn đề. Ai cũng có quyền lựa chọn thứ tốt nhất. Dù sao, cũng là em gái anh có phần lập dị, nên người nhà Nhuận Dương biết chuyện cũng khó lòng đồng tình hai bọn họ.

Mà khi ấy, bố mẹ anh lại một mực đến trước Lý Nhuận Dương mà cầu xin cậu ta, cầu xin cậu ta đừng vội nói với Thanh Thanh. Họ đều sợ con gái không chịu được mà nghĩ quẩn.

Anh đối với điều này không đồng tình vì chuyện gì đến cũng phải đến, giấy không bao giờ gói được lửa. Mà đúng thật, bọn họ vẫn là không dấu nổi, Thanh Thanh vẫn chịu tổn thương.

Thanh Mạc nhắc điện thoại tìm số của Lý Nhuận Dương rồi gọi, dù gì, anh cũng nên hỏi cậu ta trước.

”Cậu là Lý Nhuận Dương?”

Giọng nói ngái ngủ bên kia đáp lại: “Phải. Anh là ai?”

”Tôi là anh trai của Thanh Thanh. Con bé đang ở bệnh viện X. Tôi có làm phiền giấc ngủ của cậu không?”

Bên kia đầu dây thờ đốc một cái rồi lập tức hỏi địa chỉ bệnh viện rồi cúp máy.

Lý Nhuận Dương cũng rất nhanh chóng xuất hiện ở bệnh viện. Anh ta vẫn còn mặc đồ ngủ, đến giày còn không kịp thay, thấy Thanh Mạc liền xông tới hỏi han.

”Anh là anh của Thanh Thanh? Cô ấy đâu rồi?”

Tại sao lại tự tử? Thanh Thanh? Anh lại vô đầu. Có phải do anh không? Anh đã làm nên chuyện tội lỗi gì đây?

”Con bé phẫu thuật xong rồi. Cậu nói chuyện với tôi một lát”

Thanh Mạc thấy vẻ lo lắng trong mắt Nhuận Dương thì đẩy gọng kính đáp lại. Ít nhất cậu ta cũng không quá tuyệt tình với em gái anh. Phải nói cảm ơn với anh ta, nếu hôm nay anh ta không tới, chính Thanh Mạc anh cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Hai người ngồi ngay ở chỗ nghỉ bệnh viện mà nói.

”Cậu chia tay với con bé bao lâu rồi?”

”Khoảng gần một tháng ạ”

Gần một tháng, sẽ không phải đợi đến gần một tháng mới tự từ chứ? Vậy thì có phải có lý do khác. Thanh Mạc đêm chiều suy nghĩ. Lại thấy, anh vẫn là không hiểu em gái mình. Khẽ nhắm mắt lại bất lực, anh thật vô trách nhiệm. Anh đã làm gì đây? Anh đã quá xa con bé rồi.

Thấy Thanh Mạc như vậy, Nhuận Dương lại thấp thòm. Thời gian này, anh cũng rất muốn đến tìm cô, nhưng Chi Chi lại một mực ngăn cản. Nói sẽ chấm dứt với anh nếu anh tìm Thanh Thanh. Anh cũng không phải sợ lời đe dọa này, chỉ là cảm thấy nếu mình xuất hiện, có phải mọi chuyện sẽ rắc rối thêm hay không?

Giờ anh lại thấy mình ngu ngốc. Tại sao lại không biết mà để ý Thanh Thanh một chút chứ? Ít nhất chuyện ngày hôm nay sẽ không xảy ra.

”Tạm thời cậu đừng xuất hiện. Dù là lý do gì tôi cũng cảm thấy chưa phải lúc. Cảm ơn đã đến đây” Thanh Mạc nói đoạn, đứng dậy chào Nhuận Dương rồi bỏ đi để lại cậu ta một mình ở đó.

Anh cần thời gian để suy nghĩ. Chắc chắn phải có vấn đề khác. Không phải vì Nhuận Dương...

Nhưng rốt cuộc là gì?

Bạn đang đọc truyện *Có Một Người Luôn Ở Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Lý Do?

Gần bốn giờ sáng, thành phố vẫn chìm trong màn đêm, Thanh Mạc nghĩ ngợi gì đó rồi đến quầy bệnh viện hỏi han.

”Cô xem giúp tôi. Bệnh nhân Lưu Thanh Thanh là ai đưa đến?”

Phải. Anh nên bắt đầu từ đây.

”Có phải là người cắt tay tự từ lúc này không ạ?” Cô y tá liền hỏi lại anh vô cùng nhiệt tình. Dù sao cũng là mỹ nam của bệnh viện, được nói chuyện một chút cũng rất tốt.

”Đúng rồi” Thanh Mạc gật đầu, mày chau lại, ánh mắt đầy chờ mong nhìn cô ấy.

”Một cô gái, hình như tên là Vĩnh Mai Chi hay sao ạ?” Cô y tá nghĩ ngợi một lúc rồi trả lời.

Vĩnh Mai Chi? Anh chưa từng nghe thấy cái tên này. Là bạn của Thanh Thanh? Hay là hàng xóm? Thanh Thanh có bạn rồi sao?

”Cô ấy đâu rồi?” Anh nghĩ nghĩ rồi lại hướng ý tá hỏi.

”Sau đó cô ấy nghe điện thoại, có vẻ là khẩn cấp nên đi rồi. À. Cô ấy có để lại số điện thoại nói khi nào phẫu thuật xong thì gọi cô ấy” Y tá đưa tờ giấy nhỏ nhỏ ra trước mặt anh.

Đây số với những nét thanh mảnh xuất hiện trước mắt Thanh Mạc. Đây có lẽ là bạn đại học của Thanh Thanh rồi. Anh đoán, nói cảm ơn với cô y tá rồi lưu số ấy vào máy mình.

Em gái anh có bạn rồi.

Hắn là một chuyện tốt.

Vậy thì càng không hiểu, lý do con bé tự từ là gì?

Sớm hôm sau, Thanh Mạc liền đi một chuyến đến trường Thanh Thanh mà hỏi han. Đó là một ngôi trường khá rộng, kiến trúc theo kiểu hiện đại vô cùng bắt mắt. Khoa của Thanh Thanh lại liên quan đến sinh học nên có cả một khu vườn rộng lớn. Không khí cũng nhờ đó mà thêm dễ chịu. Vài con chim nhỏ đậu một góc làm khung cảnh thêm an bình mấy lần. Quả thực rất hợp với tính cách em gái anh.

Nhắc máy lên liên lạc với cô bạn kia, anh hẹn luôn cô ấy ở một ghế đá trong trường.

Mà Vĩnh Mai Chi cũng rất nhanh đi ra, thấy anh liền hỏi: “Anh là anh của Thanh Thanh? Cô ấy sao rồi ạ?”

Quả thực trông anh ta cùng Thanh Thanh có khá nhiều nét tương đồng nên cô mới nhận ra. Chuyện của Thanh Thanh tới qua cô cũng nói với bốn đứa kia

rồi, tất cả đều rất lo lắng. Nếu không vì có chuyện với việc chuyển tiền xuống quê thì cô đã ở bệnh viện đợi Thanh Thanh rồi.

”Cảm ơn em đã lo lắng. Con bé ổn. Tồi đến đây là có chuyện muốn hỏi”

Anh khẽ đánh giá cô gái trẻ trước mắt, cũng là một người không đến nỗi thiếu tin cậy. Lại thêm là ân nhân của gia đình anh nên Thanh Mạc đối với người này vô cùng cảm kích.

Vĩnh Mai Chi thấy anh nói vậy liền ngồi xuống gập đầu :”Anh cứ hỏi đi ạ”

”Em có thấy cô bé có gì bất ổn mấy hôm nay không?”

Vĩnh Mai Chi lại nhớ đến cảnh tượng ngày hôm qua mà lạnh sống lưng. Lúc cô đến, nhà Thanh Thanh không khoá cửa, cô gọi mãi không thấy Thanh Thanh đáp lại bèn đi vào xem cô ấy đang làm gì. Ngang qua phòng tắm, đập vào mắt cô là Thanh Thanh đang gục cạnh bồn rửa mặt, mà trong bồn thì loang lổ máu đỏ. Một màu sắc rợn người.

Khi ấy cô gần như bần rùn chân tay, cả người hết sạch sức lực mà ngã xuống, tay còn trượt đi trượt lại mãi mới gọi được cho cấp cứu tới. Thật không nghĩ Thanh Thanh mới lúc chiều còn vui vẻ như thế mà tối đã có thể tự tử?

Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?!

”Anh cũng biết rồi đấy ạ. Em chơi với cô ấy cũng chưa lâu nên cũng không biết thế nào là bất ổn với Thanh Thanh. Vậy nên em sẽ kể điều em thấy lạ nhé” - Vĩnh Mai Chi lên tiếng trả lời Thanh Mạc :”Hôm qua cậu ấy bình thường ạ. Em định đi mua sắm với cậu ấy, tất cả rất ổn. À. Phải rồi, có chuyện này cũng khá kỳ lạ. Có một hôm cậu ta qua đường đúng lúc đông đúc suýt nữa bị tông mà còn cười vui vẻ. Như kiểu đang chơi trò chơi mạo hiểm vậy. Lại còn có một hôm cậu ta vội vã cứu người trước một đám xã hội đen nữa. Cũng may cảnh sát đến kịp thời...”

”Mạo hiểm?” Thanh Mạc nghe câu này liền đánh mặt lại. Anh không phải không nghĩ đến trường hợp này, mà chỉ là luôn hy vọng không phải nó...

”Có sao không ạ?” Thấy anh có vẻ dăm chiêu, Vĩnh Mai Chi liền hỏi.

Việc này có liên quan đến chuyện cô ấy tự tử hay không?

Ngừng một lúc cô lại nghĩ gì đó nói :”Cậu ấy còn nhắc đến một người bạn nữa. Họ có vẻ rất thân, là thanh mai trúc mã thì phải. Cậu tên là gì ý nhỉ. A. Là Trọng Thiên Vũ ạ”

Thanh Thanh đôi lúc cũng kể cho cô nghe về người bạn này, mỗi lúc như vậy cô ấy đều rất vui. Mỗi tội Vĩnh Mai Chi vẫn là không biết mặt mũi người đó như thế nào.

Thấy ánh mắt tò mò của Vĩnh Mai Chi, Thanh Mạc cũng từ chối cho ý kiến mà chỉ nhắc nhở: “Không sao. Cảm ơn em. Đúng rồi, tạm thời em đừng thăm con bé nhé. Anh có một số chuyện cần xác nhận lại.”

Rồi lại nhanh chóng rời khỏi ngôi trường mà hướng nhà của Thanh Thanh đi. Phòng đoán của anh, cần một số điều nữa.

Thanh Thanh lại nói Trọng Thiên Vũ? Liệu có phải Trọng Thiên Vũ anh đang nghĩ tới?

Lại thêm hành động kỳ lạ...

Còn một điều cuối cùng, là cách sinh hoạt của em ấy...

Mà ở bệnh viện lúc này, Thanh Thanh cuối cùng cũng tỉnh. Thấy bố mẹ ở đây lại vô cùng bất ngờ.

”Con tỉnh rồi sao? Thấy trong người thế nào?” Bà Lưu cố gắng nghe lời con trai để không xúc động mà nhẹ nhàng hỏi.

”Sao con lại ở đây ạ?”

”Con bị ốm” Ông Lưu đang ngồi đọc báo ở ghế thấy con gái hỏi liền trả lời.

Thanh Mạc nói không nên kích động con bé.

Thanh Thanh khẽ nhìn qua khung cửa, ánh nắng ngày đông nhẹ nhàng mon chón từng vật nó đi qua. Thời tiết chắc hẳn rất tốt.

”Mẹ, con muốn ra kia” Cô chỉ xuống phía vườn mà nói.

Mẹ cô cũng rất ưng thuận để cô ăn một ít cháo rồi đẩy xe đưa Thanh Thanh xuống vườn.

Không khí trong lành, cũng có một vài bệnh nhân đang đi qua đi lại, Thanh Thanh khẽ nhắm mắt tận hưởng một chút. Khoé môi lại cong lên vui vẻ.

Mà bà Lưu thấy như vậy càng khó hiểu hơn. Con gái bà bị làm sao vậy?

”Mẹ, con ở đây một mình một lát nhé” Thanh Thanh thích thú nhìn mấy chú chim bồ câu mà nói.

Bà Lưu không đành lòng nhưng vẫn đi ra phía cửa bệnh viện đứng ở xa nhìn Thanh Thanh.

Thanh Thanh thấy mẹ đi rồi liền tiến đến mấy chú chim nói :”Cậu sao lại trốn mẹ tôi?”

Thiên Vũ từ một gốc cây đi ra không trả lời cô mà chỉ hỏi :”Cậu sức khỏe thế nào rồi?”

”Họ nói tôi bị ốm” Thanh Thanh nhìn Thiên Vũ trả lời.

”Ừ. Mau khỏe nhé” Thiên Vũ cười trả lời cô.

Thanh Thanh đưa tay lên khẽ ẵm cậu ta vài cái cười :”Này. Mấy ngày nay cậu đi đâu thế?”

”Cậu tò mò à?” Thiên Vũ ghé sát vào người cô hỏi. Giọng đầy cợt nhả.

”Thanh Thanh, con đang làm gì thế?” Giọng nói của mẹ cô vang lên đầy lo lắng. Con gái bà bảo bà đi ra rồi lại đứng vào chỗ khuất khiến bà không khỏi lo lắng nó lại nghỉ quần.

Thanh Thanh thấy mẹ gọi liền quay lại trả lời :”Con đang nói chuyện với Thiên Vũ, này Thiên Vũ...” Cô vói tay định lôi cậu ta nhưng phát hiện Thiên Vũ đã đi rồi.

Tại sao phải tránh mẹ cô?

Mẹ cô cũng rất thích Thiên Vũ mà?

Bà Lưu nghe câu nói của con gái liền chấn động suýt nữa không đứng vững nổi. Trong đầu ong ong lên một tiếng.

Thanh Thanh con gái bà đang nhắc về Thiên Vũ? Thằng bé Trọng Thiên Vũ trước đây?

Thằng bé đã chết từ hơn mười năm về trước ư???

Bạn đang đọc truyện *Có Một Người Luôn Ở Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Tái Sinh

Thanh Mặc về đến bệnh viện, lại nghe lời mẹ kể thì càng xác nhận rõ hơn phán đoán của mình.

”Thanh Mặc, con nói xem, liệu em gái con có phải bị ma ám không?” Bà Lưu hoang mang nhìn con trai mình. Khi không Thanh Thanh của bà lại nhắc tới người đã chết như vậy... Liệu có nên mời thầy cúng?

”Mẹ sao lại có suy nghĩ mê tín như vậy? Không có chuyện đó đâu, con đã nói chuyện với bác sĩ khoa thần kinh để xem xét vấn đề của em. Em sẽ phải nhập viện một thời gian đấy ạ.” Thanh Mặc đẩy gọng kính mặt đăm chiêu.

”Con nói sao? Khoa thần kinh?” Giọng ông Lưu khàn khàn nhắc lại lời con trai mình.

Ông cũng không mê tín, nhưng nghe Thanh Mặc nói thì lòng không khỏi chấn động. Con gái mình thế mà mắc bệnh thần kinh? Mặc dù con bé từ nhỏ trầm tính, biểu hiện tâm lý khó nhận biết nhưng ông cũng không nghĩ đến việc Thanh Thanh của ông có thể mắc bệnh thần kinh.

Thanh Mặc biết điều này là khó chấp nhận nhưng vẫn quyết định nói thẳng với bố mẹ :”Con đã hỏi Lý Nhuận Dương, cậu ta chia tay với em cũng gần một tháng rồi. Nếu xét theo bình thường thì con bé mấy ngày sau sẽ tự tử chứ không phải đợi gần một tháng. Con cũng tìm Vĩnh Mai Chi, một cô bạn mà Thanh Thanh mới thân sau khi chia tay Lý Nhuận Dương. Cô ấy nói Thanh Thanh có vẻ rất ổn, mà có thể thấy là rất hạnh phúc nữa, không có biểu hiện của người muốn chết. Mà Vĩnh Mai Chi có nói với con, Thanh Thanh đột nhiên vào buổi chiều trước khi tự tử lại thích làm điều mạo hiểm. Cuối cùng, con đến nhà em, phát hiện ra ngôi nhà ấy quá mức sạch sẽ cùng ngăn nắp.”

Nghĩ một chút, Thanh Mặc lại lấy hơi tiếp tục giải thích :”Từ tất cả ý trên, con cùng người bạn khoa thần kinh của con đều thống nhất một quan điểm. Thanh Thanh đang mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế (*), mà giờ còn nặng hơn là đang chuyển sang hoang tưởng! Về rối loạn ám ảnh cưỡng chế, em ấy lập đi lập lại một cách bắt buộc hành động dọn dẹp nhà cửa, sắp xếp mọi thứ theo màu sắc, chuẩn mực..., khi em ấy quá hạnh phúc thì sẽ nghĩ đến những việc làm hại bản thân mình. Đây cũng chính là lý do con bé tự tử. Còn hoang tưởng là lấy từ việc em tự ảo tưởng ra một Trọng Thiên Vũ thường xuyên đến chơi với mình. Có thể nói, do việc chia tay Nhuận Dương quá đau đớn, nên em đã tự huỷ hoại ra người bạn trước đây để xoa dịu chính mình.”

Dứt lời, Thanh Mạc im lặng nhìn bố mẹ.

Mẹ anh vẫn là không tiếp thu sao cho nổi chuyện con trai mình nói mà vô cùng hoang mang.

Con gái bà, Thanh Thanh của bà... Tại sao ông trời lại bắt công với nó như thế? Tại sao cứ nhất định phải là con gái bà?

Trong chốc lát, gương mặt bà Luru lại già đi cả chục tuổi. Bà luôn lo lắng cho Thanh Thanh, luôn muốn bảo vệ con bé... Nhưng rốt cuộc con bé vẫn vượt khỏi tầm tay bà...

Ông Luru thì lại im lặng, gương mặt khể nhể lại. Ngay cả khi suy nghĩ về những trường hợp xấu nhất, ông cũng chưa bao giờ suy đoán đến chuyện này. Có phải hay không, người bố này vẫn thất bại trong việc bao bọc con gái mình?

Nhận thấy được vẻ tự trách trong mắt bố mẹ, Thanh Mạc liền lên tiếng an ủi: “Bố mẹ đừng lo. Em sẽ được chữa trị thật tốt. Sẽ không sao đâu ạ.”

Nếu có trách thì phải trách người anh này! Rõ ràng sống gần em gái như vậy mà lại chỉ lao đầu vào công việc. Chỉ cần anh quan tâm con bé một chút, nhận ra sớm hơn một chút, có lẽ sẽ không đến mức như ngày hôm nay...

Là một bác sĩ, vậy mà anh lại thất bại với chính bệnh tật của em gái mình.

.

Thanh Thanh tỉnh lại sau giấc mộng thì liền bắt gặp một mảng trắng xóa trước mắt, cô liền hốt hoảng bật dậy. Đây là một căn phòng trắng tinh, cửa đóng kín bùng khiến Thanh Thanh có chút nghẹt thở. Không thể nào! Tại sao cô lại ở đây? Thanh Thanh hoang mang nhìn chiếc cửa sắt.

Cô toan định gọi cửa thì Thanh Mạc đã bước vào. Thấy anh, Thanh Thanh lại co rúm người lại! Bác sĩ rất xấu!

Mà Thanh Mạc thấy thái độ em gái liền đau lòng nói: “Thanh Thanh, chịu khó ở đây một thời gian nhé. anh sẽ giúp em.”

Anh còn nói thêm vài câu an ủi nữa rồi đứng lên định bỏ đi. Thấy anh trai như vậy, Thanh Thanh liền hoang mang níu tay anh lại: “Anh, đưa em ra. Em không thích ở đây đâu! Anh đưa em ra đi.”

Đã rất lâu rồi anh mới nghe em gái mình nói chuyện với mình... Nhưng vì con bé, anh đành kìm nén gạt tay ra rồi đóng cửa. Mãi cho đến khi không chịu nổi nữa mà dựa lưng vào cánh cửa sắt lạnh lẽo, anh vẫn nghe con bé khóc lóc đập cửa cầu xin.

Giọt nước mắt nóng hổi rơi trên khóe mi Thanh Mạc. Đã nhiều năm rồi, anh không phải khóc...

Vậy mà giờ đây...

Anh khóc chính bởi sự thất bại của mình...

Khóc vì sự vô trách nhiệm của bản thân đã khiến em gái lâm vào tình trạng này.

Đáng lẽ ra, anh lúc trước phải tiến gần con bé dù con bé có ghét bác sĩ đi chăng nữa. Anh phải thân thiết với em gái mình, phải làm bạn với nó để nó không thấy cô đơn...

Rốt cuộc, tại sao anh em anh lại cách xa nhau như thế này?

“Thanh Thanh, anh xin lỗi, thực sự xin lỗi em.”

Thanh Thanh không được mở cửa lại tuyệt vọng ngồi đấy nức nở. Tại sao ba mẹ lại để anh nhốt cô ở đây? Bọn họ tại sao lại không cần Thanh Thanh nữa?

Trước đây, anh chưa từng bắt nạt Thanh Thanh...

Cái gì Thanh Thanh muốn anh cũng sẽ cho, vô cùng chiều chuộng cô...

Trước khi làm bác sĩ, anh vẫn thường tốt với cô cơ mà?

Tại sao giờ lại làm thế này?

Suốt hai canh giờ vẫn không thấy ai đến, cô buồn chán ôm người cơ lại một góc, ánh mắt long lạnh sợ hãi. Cô không thích chỗ này. Chỉ có một màu trắng xóa, thật đáng sợ!

“Thanh Thanh, cậu lại khóc rồi!” Tiếng Thiên Vũ vang lên trên đỉnh đầu làm Thanh Thanh bất ngờ ngửa mặt lên hốt hoảng.

“Sao cậu vào được đây?” Bọn họ đã đóng cửa rồi mà. Chẳng lẽ còn có đường khác?

“Tại cậu khóc nên tôi vào đây đây” Thiên Vũ đưa tay lên lau nước mắt Thanh Thanh, ánh mắt phức tạp nhìn cô.

”Bọn họ nhốt tôi. Huhu” Cô thấy có người ở bên cạnh liền ôm lấy mà khóc rống lên. Rốt cuộc cô đã làm gì sai nữa? Tại sao lại phạt cô nặng thế?

Chỉ có Thiên Vũ là không bỏ mặc cô.

Trọng Thiên Vũ.

Ở phòng khác, bố mẹ cô qua màn hình thấy hành động của con gái liền không thể tin nổi.

Bà Lưu tròn tròn mắt, đưa tay lên che miệng hốt hoảng đến nỗi chân không đứng vững nổi.

”Ông nó. Không thể nào. Thanh Thanh con ơi. Thanh Thanh ơi. Trời ơi. Con đã làm gì có lỗi. Tại sao lại trừng phạt con gái con thế này hả trời ơi...Con tôi ơi...”

Đột nhiên nhớ ra điều gì đó, bà Lưu vội túm lấy áo bác sĩ bên cạnh quỳ xuống cầu xin “Hãy cứu lấy nó. Cầu xin cậu. Văn Đông. Hãy cứu lấy con gái tôi... Cậu muốn gì cũng được. Chỉ cần cậu cứu lấy nó thôi. Tôi có nhà. Tôi có xe. Tôi có cái mạng già này nữa. Xin cậu. Xin cậu...”

Văn Đông thấy vậy hốt hoảng đỡ bà Lưu nhủ mày đáp “Bác đừng nói vậy. Em gái Thanh Mạc cũng là em gái cháu. Cháu không cần gì hết. Bác yên tâm. Cháu sẽ hết sức giúp con bé. Bác đừng lo. Bác làm thế này cháu biết ăn nói với Thanh Mạc thế nào.”

Ông Lưu thấy người đó nói vậy liền tiến tới đỡ vợ rồi nắm tay cậu ta “Chăm sự nhờ cậu.”

Đó là một bàn tay nhăn nhúm nổi đầy gân. Đó là một ánh mắt cầu xin. Ánh mắt của một người đang tuyệt vọng.

Văn Đông đã chữa trị cho rất nhiều bệnh nhân, đã thấy rất nhiều ánh mắt giống như vậy, nhưng lòng vẫn không kim nổi xáo trộn. Thanh Mạc hôm trước cũng dùng ánh mắt đó với anh ta. Cậu ta còn khóc nữa. Đó là lần đầu tiên anh thấy Thanh Mạc khóc, lần đầu tiên kể từ khi bọn họ biết nhau...

Tất cả đủ để thấy cô bé được yêu thương đến nhường nào.

.

Bữa tối, Thanh Mạc bê một khay thức ăn, mở cửa ra thấy Thanh Thanh đang vui vẻ nghịch ngợm trên chiếc giường trắng, tìm anh lại nhói lên. Thanh Thanh, anh nhất định sẽ chữa cho em khỏi!

Mà Thanh Thanh thấy động liền quay lại nhìn anh trai đang bê thức ăn miệng cười vui vẻ :“Anh! Chơi với Thanh Thanh đi.”

Thanh Mạc đặt khay thức ăn bên cạnh giường ngồi xuống hỏi con bé :“Thanh Thanh, có chuyện gì vui vậy?”

Thanh Thanh thấy anh lại gần cũng không tránh xa mà chỉ cười ngây ngô thật thà trả lời :“Lúc này Thiên Vũ đến chơi với em. Rất vui.”

Khóe miệng Thanh Mạc giật giật gương mặt đen lại, hai tay liền giữ vai cô nghiêm giọng nói :“Thanh Thanh, nghe anh nói! Căn phòng này ngoài chiếc cửa sắt kia thì không còn con đường nào khác để người bình thường tiến vào được! Xin em hãy lý trí lên! Thiên Vũ của em to lớn như vậy, sao có thể chui qua lỗ khóa nhỏ cơ chứ?”

Thanh Thanh bị anh bóp vai nhăn mặt một cái cãi lại :“Rõ ràng cậu ấy đã ở đây!”

Rõ ràng! Cậu ấy đã lau nước mắt cho cô, đã dỗ cô, đã chơi với cô...

Anh lại nói không phải! Thế người vừa nãy là gì?

”Em hãy suy nghĩ đi.” Thanh Mạc cuối cùng bất lực để lại một câu nói rồi đóng cửa ra ngoài.

Đến lúc ở ngoài anh vẫn nghe thấy tiếng Thanh Thanh một lần nữa cầu xin đưa con bé ra.

”Anh! Anh thả em ra, em không làm sai nữa đâu. Anh đừng phạt Thanh Thanh nữa! Anh cứu em...”

Mà những lời đó, đối với Thanh Mạc lại có lực sát thương vô cùng lớn, anh đưa tay dấn vào tường một cái, rồi trượt dài xuống. Chưa bao giờ Thanh Mạc thấy mình vô dụng như bây giờ...

Không phải lỗi của em, Thanh Thanh.

Em gái anh, em là cô thiên thần đẹp nhất!

Mà thiên thần thì không có lỗi...

Lỗi là ở anh, vì thế anh ở đây để chịu đựng dằn vặt.

Văn Đông đã nói với anh, thời gian này dù có nhẫn tâm thì cũng phải làm cho Thanh Thanh hiểu, Trọng Thiên Vũ kia chỉ là tưởng tượng...

(*) Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (tiếng Anh: Obsessive-Compulsive Disorder - OCD) là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng, đây là một dạng trong nhóm bệnh liên quan trực tiếp đến Stress. Bệnh còn có tên khác là rối loạn ám ảnh cưỡng bức.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Người Luôn Ở Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Có Một Người Luôn Ở Bên

Thiên Vũ vẫn thường xuyên xuất hiện trong căn phòng trắng chơi cùng Thanh Thanh...

Còn Thanh Thanh tay cầm máy bức ảnh run run, ánh mắt phức tạp nhìn Thiên Vũ.

Thiên Vũ như cảm nhận được điều gì đó, nét mặt cũng thoáng buồn ngồi một góc nhìn Thanh Thanh.

Nhưng bức ảnh chiều hôm ấy...

Những bức ảnh cô cùng Thiên Vũ...

Lại chỉ có mình Thanh Thanh...

"Thiên Vũ, cậu là do tôi tưởng tượng ra sao?" Được một lúc, Thanh Thanh lên tiếng.

"..."

"Đạo này cậu lại càng xuất hiện nhiều hơn. Có phải sợ mình sẽ biến mất hay không?"

"..."

"Cậu không trả lời có nghĩa là anh Thanh Mạc đã nói đúng."

"..."

"Nếu đã như vậy thì hãy cắt đi!" Thanh Thanh thấy cậu ta cứ im lặng thì liền tức giận đuổi.

Tại sao không phản đối? Tại sao không nói bọn họ đã sai rồi?

Dù chứng cứ đã rõ nhưng Thanh Thanh vẫn là không muốn tin vào sự thật này.

Chuyện bố mẹ Thiên Vũ sắp ly dị đã là chuyện của hơn mười năm về trước, Thanh Thanh đã từng nghe bố mẹ nói với nhau chuyện này nhưng lại sớm quên đi mất. Thế nhưng tiềm thức của cô lại luôn có nó. Lại nói, tính cách cậu ta lại thực giống đứa trẻ 10 tuổi, lại nói cậu ta tránh mặt mẹ cô, lại nói, cậu ta thoát ần thoát hiện, lại nói cậu ta có thể xuất hiện trong căn phòng này...

Bởi vì Thanh Thanh không biết, mười mấy năm sau tính cách của Thiên Vũ sẽ thay đổi thế nào nên chỉ lấy hình ảnh một đứa trẻ...

Bởi vì sợ mẹ cô thấy cô nói chuyện một mình nên mới tránh đi...

Bởi vì ánh mắt những người trước đây thấy Thanh Thanh nói chuyện một mình...

Trọng Thiên Vũ, tôi thực sự điên rồi sao?

Nhưng Thiên Vũ à, khoảng thời gian cậu xuất hiện, tôi đã rất hạnh phúc. Tôi rất thích Thiên Vũ này.

Thế nhưng, hiện tại thì tôi phải làm gì với cậu đây?

Thanh Mạc vẫn mang thức ăn cho cô đều đều, nhưng hầu như đều im lặng, mang vào rồi đi ra.

"Anh. Thiên Vũ là do em ảo tưởng ra sao?" Lần này Thanh Thanh lại lên tiếng trước khi Thanh Mạc đóng cửa.

Nếu là như vậy... cô phải làm thế nào? Cô thực sự là một kẻ điên? Nghĩ đến điều đó, cô lại sợ gặp Thiên Vũ...

"Em phải lựa chọn. Một là gia đình, hai là ảo tưởng." Anh nói đoạn rồi bỏ đi, để lại Thanh Thanh ngồi đó.

Cô lại khẽ liếc sang một góc, Thiên Vũ vẫn đứng đó nhìn cô trân chối...

Thanh Thanh có lẽ hiện tại là bắt đầu sợ Thiên Vũ, sợ người cứ luôn ngay bên cạnh này....

"Cầu xin cậu đừng xuất hiện nữa... Cậu chỉ là do tôi tưởng tượng ra mà thôi..." Thanh Thanh tuyệt vọng gào lên rồi lại nức nở một góc. Đôi mắt vốn đã sưng đỏ, nay lại càng nghiêm trọng hơn.

Trọng Thiên Vũ thực sự, đã chết từ hơn mười năm về trước rồi...

Gia đình bọn họ bị tai nạn giao thông, cả nhà không ai thoát khỏi..

Bố mẹ vì sợ cô đau lòng liền giấu đi..

Thiên Vũ kia, vốn chỉ là do Thanh Thanh trong lúc đau khổ đã tạo ra...

Nhưng dù vậy, sâu trong cả nỗi sợ, Thanh Thanh vẫn không đành lòng nhìn cậu ta biến mất...

Trọng Thiên Vũ.

.

Một thời gian sau, Thanh Thanh được chuyển ra phòng bệnh ở bệnh viện tâm thần để điều trị.

Thời tiết cũng đã chuyển đông rõ rệt, cô sau một thời gian Electroconvulsive trị liệu(*) thì đã cải thiện và có thể chuyển sang trị liệu thường. Buổi chiều, sau một cuộc nói chuyện, Thanh Thanh khoác áo lông ra khu vườn nhỏ của viện. Vì lạnh nên cũng không còn nhiều người đến đây.

Đã một khoảng thời gian dài rồi, cô không tiếp xúc với người ngoài trừ anh trai, anh Văn Đông và một số bác sĩ khác tất nhiên là cả bệnh nhân trong viện nữa. Bỗng dưng Thanh Thanh lại nhớ khoảng thời gian trước kia, nhớ bốn cô bạn mà cô biết. Không rõ bọn họ thế nào rồi?

"Thanh Thanh, đang nghĩ gì thế?" Thanh Mạc thấy em gái ngồi một mình ở ghế đá liền lại gần hỏi han. Gần đây con bé đã đỡ nhiều rồi. Ít nhất giờ nó đã chấp nhận, Trọng Thiên Vũ là ảo tưởng. Đó hẳn là một tiến triển rất lớn. Văn Đông đã tỏ phào nhẹ nhõm khi nói với anh điều đó.

"Em đang nghĩ đến bạn bè." Nói đoạn, Thanh Thanh lại nở nụ cười. Bọn họ thực sự rất đáng yêu.

Thanh Mạc liền nhớ mấy cô bạn lần trước đến viện hỏi han tình hình của Thanh Thanh mà lòng ấm áp lên vài phần. Lần bị bệnh này, em gái anh đã có bạn. Vậy sau khi chữa khỏi, cũng có thể an tâm về cuộc sống của con bé.

"Em thích bọn họ không?"

"Có. Em rất thích bọn họ."

Thanh Thanh lại nghịch ngợm mấy cây cỏ quanh bồn cây khẽ cười. Bọn họ là điều hạnh phúc xuất hiện trong quãng thời gian đau khổ của Thanh Thanh.

Mà ở một góc viện, Vĩnh Mai Chi, Dương Ngà, Linh Lan, Mộc Hương trộm lau nước mắt nhìn Thanh Thanh. Không nghĩ tới, cô bạn nấu ăn ngon của mình lại thành ra như thế này... Dù sao, trong mắt bọn họ, Thanh Thanh vẫn thật giống một thiên thần.

Một năm sau...

Một ngày đẹp trời, không khí đầu đông vẫn còn mát mẻ, bệnh viện cũng nhộn nhịp hơn hẳn. Mấy con chim bồ câu thi nhau đậu lại ăn thức ăn bệnh nhân rải ra. Cũng liền bay đi khi thấy mấy người ánh mắt sáng quắc định vồ tới.

Hôm nay, Thanh Thanh xuất viện. Mấy cô nàng lập tức mang một đồng hồ đến đón cô. Ông bà Lưu lại càng vui vẻ hơn khi thấy con gái đã có bạn có bè.

Mộc Hương giơ ra trước mặt Thanh Thanh một miếng đậu hũ thật lớn cười tinh nghịch: "Này Thanh Thanh, ăn đậu hũ đi!"

Mà Linh Lan thấy vậy thờ dãi một hơi cốc nhẹ vào đầu cô ấy: "Thanh Thanh mới ra viện chứ đâu phải mới ra tù mà ăn đậu hũ chứ?"

Dương Ngà lại chẳng mấy quan tâm hai người mà chỉ sán lại Thanh Thanh: "Cái dạ dày tôi nhớ cậu chết đi được!"

Vĩnh Mai Chi thì chỉ nhìn cô cười rồi lại hướng sang Thanh Mạc gật đầu. Anh cũng rất vui vẻ cười lại với cô. Thời gian trước, cô bé này cũng rất quan tâm Thanh Thanh, mà thực ra mãi về sau anh mới phát hiện, cô ấy cũng có thể là quan tâm cả hai anh em anh nên mới đến thường xuyên như vậy.

Thanh Thanh cười rức rờ nhìn bọn họ, cảm giác được mọi người chào đón thật hạnh phúc. Cảm ơn, những người bạn của tôi đã giúp tôi hồi sinh...

"Về nhà mình nhé?" Thanh Thanh lên tiếng nói với bọn họ. Mà mấy cô nàng nghe mình sắp được ăn mỹ vị liền khoái chí vô cùng đập tay nhau vài cái. Xem như hôm nay trốn tiết không phải quyết định sai lầm!

Cả bốn người cùng bố mẹ và anh trai Thanh Thanh đều lên xe về nhà chuẩn bị thưởng thức món ngon. Miệng ai nấy cũng nở nụ cười vui vẻ.

Trước khi lên xe, Thanh Mặc đột nhiên quay lại nhìn phía cửa viện, Lý Nhuận Dương đang đứng đó cười hướng về phía này. Anh cũng biết, một năm nay cậu ta cũng thường xuyên đến thăm Thanh Thanh, nhưng vẫn chỉ là nhìn từ xa, không có lại gần.

Mà Lý Nhuận Dương thấy Thanh Mặc nhìn về phía này bèn vẫy tay bảo anh mau lên xe. Thanh Thanh, cuối cùng cũng có thể hạnh phúc rồi. Thiên thần trong mắt anh, cuối cùng cũng có thể nở nụ cười vui vẻ dưới ánh nắng tươi đẹp rồi...

Dù gì đi chăng nữa, Thanh Thanh, em vẫn là tín ngưỡng quan trọng trong cuộc đời anh...

Lý Nhuận Dương nhìn chiếc xe đã đi xa liền rảo bước cô độc trên con đường dài.

Con đường đời, anh đã vì người ngoài mà buông tay Thanh Thanh.

Anh là một kẻ có phúc mà không biết hưởng

Sự hối hận này, là cái anh nên nhận...

Thanh Thanh, luôn nở nụ cười em nhé.

.

Tiết thanh minh, Thanh Thanh theo Thanh Mặc rời thành phố, đến một vùng nông thôn nhỏ ngoại thành.

Đây chẳng phải là nơi cô cùng Thiên Vũ tới hôm ấy? À không, phải nói là Thanh Thanh đã đi một mình đến đây mới đúng.

Nhưng tại sao Thanh Thanh lại biết nơi ấy?

Đó là một điều không ai lý giải nổi...

Anh trai giờ lại đưa cô đến đây, liệu có phải?

Thanh Mặc gật đầu trước suy đoán của Thanh Thanh rồi hướng ra một ngôi mộ nhỏ.

Nhìn bia mộ với di ảnh một đứa trẻ mười tuổi, Thanh Thanh dù chuẩn bị trước tinh thần mà vẫn không kìm được mà khóc lên thút thít. Bàn tay khẽ mân mê ngôi mộ lạnh ngắt mà lòng đau thắt lại.

Thiên Vũ, tôi giờ mới biết cậu đã ra đi như vậy...

Lại còn trách cậu bao năm...

Tôi xin lỗi, Thiên Vũ.

Cậu khi ấy có đau không?

Chắc là rất đau đớn...

Lúc ấy vào mùa đông rồi...

Cậu có bị lạnh không?

Cậu, còn ở đây hay không?

...

Thanh Mặc chạm vai em gái một cái an ủi. Dù gì đi chăng nữa, Thiên Vũ cũng là một người quan trọng trong cuộc đời con bé...

Thanh Thanh lau nước mắt, khẽ chuyển ánh mắt ra một phía xa xa, Thiên Vũ của cô đang đứng đó cười thật tươi nói cậu ta ổn...

Cậu là do tôi ảo tưởng ra, có phải không?

Nhìn Thiên Vũ ấy, Thanh Thanh lại cố gắng nặn ra một nụ cười đáp lại: "Dù cậu là do tôi ảo tưởng ra đi chăng nữa, nếu có thể, hãy chấp nhận lời cảm ơn của tôi. Cảm ơn vì đã giúp tôi có cuộc sống ngày hôm nay"

Thanh Thanh rời khỏi nghĩa trang vẫn còn quyến luyến nhìn về phía sau không ngừng. Thực ra, Thiên Vũ vẫn xuất hiện trong tiềm thức của cô... Vẫn luôn như vậy...

Thanh Mạc dặn em gái đứng một chỗ rồi mình thì đi lấy xe. Thanh Thanh gật đầu một cái rồi yên lặng nhìn xuống đám cỏ phía đất. Ánh mắt vô thức nhìn ra phía đồng cỏ nơi Thanh Thanh từng đến cùng Thiên Vũ.

Lại không hiểu vì sao, thấy Thiên Vũ đứng ở đó, cô lại đột nhiên muốn băng qua đường mà bước tới.

”Kíttttt.”

Tiếng xe máy gào rú dừng lại đúng chân cô khiến Thanh Thanh liền bừng tỉnh, vì hoảng hốt mà ngã xuống.

Ánh mắt lại hoang mang hướng về phía đó. Thiên Vũ đã biến mất từ lúc nào...

”Cô có sao không?” Một giọng nam khàn khàn vang lên bên tai khiến Thanh Thanh giật mình quay lại.

Cô liền rơi vào ánh mắt rực lửa của người đó, cảm giác quen thuộc lại dâng lên, gương mặt này...

”Anh là...”

”Tôi là Chu Thanh Văn.”

HẾT CHÍNH VĂN

(*)Trị liệu Electroconvulsive (ECT). Electroconvulsive trị liệu (ECT) là một thủ tục trong đó dòng điện được chuyển qua bộ não, cố tình gây ra sự co giật ngắn. Điều này dường như làm thay đổi hóa học não có thể nhanh chóng làm giảm triệu chứng của một số bệnh tâm thần, chẳng hạn như trầm cảm. Bởi vì nó có thể cung cấp những cải tiến đáng kể trong các triệu chứng nhanh hơn so với tâm lý hay thuốc men, ECT có thể là lựa chọn điều trị tốt nhất trong các tình huống nhất định. Quyết định xem liệu pháp electroconvulsive là một lựa chọn tốt cho một người thân có thể khó khăn. ECT có thể gây ra một số tác dụng phụ. Hãy chắc chắn rằng hiểu tất cả những ưu và khuyết điểm.

Bạn đang đọc truyện *Có Một Người Luôn Ở Bên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.